

BENEDEK SZABOLCS

NÉGY MAGYAR GÓL WOLVERHAMPTONBAN ANGLIA ELLEN

Nem árultam el a feleségemnek, hogy ma találkozni fogok a csávóval. Nehezen tudtam megállni, de sikerült türtőztetnem magam. Még csak célozgatásokba se kezdtem. A ficsúr előtt persze nem lehetett véka alá rejteni, miről van szó, különben nem jött volna el. Miért is ugrott volna egy vadidegen hívására? Először föl se vette, de nem adtam fel, kitartóan hívtam többször is, végül nem nyomott ki, föltehetően azt gondolta, ismeretlen szám ide vagy oda, hamarabb szabadul. Amint közöltem, hogy Edittel kapcsolatban akarok beszélni vele, addigi pökhendisége egy szempillantás alatt szertefoszlott, szinte láttam, ahogy a vonal végén falfelhérré változik. Még rá is tromfoltam, hogy a saját érdekében kell találkozoznunk, úgyhogy hebegve igent mondott. Annyit kért csak, hogy este nyolc után, előtte segédkeznie kell a gyerek körüli teendőkben: etetés, fürdetés, altatás stb. Bár ő ezt nem látta, kajánul vigyorgtam. Szóval ott a kis család. Újdonsült apa, a tapasztalatlansággal járó keserűdes izgalmak. Csak azt nem értem, a feleségem miért bukik többnyire az ilyen pasikra. Mit lát bennük? Némelyiknek az anyja lehetne. Pont ez izgatja? Nem mondom, akadt már idősebb is, de főleg fiatal bikák vannak a praxisában. Ennek pusztán fizikai és szexuális oka van, vagy lelki is? Egyszer, ha lesz hozzá merszem, megkérdem.

Azt a pubot választottam, ahol lehet nézni a meccset. A ficsúr késve érkezik, ekkor már megtörtént az álomszerű kezdés, negyedóra játék után egy szabadrúgásból beívelt labdát Sallai Roland az angolok hálójába lőtt. Nem semmi. Pár napja idehaza 1–0-ra vertük őket, már az is bravúr volt a javából. Most meg idegenben vezetünk. Igaz, nem Londonban, a Wembley-ben, hanem Wolverhamptonban, de hát az is Anglia, az ottani Wanderers valaha a világ egyik legismertebb csapata volt. Mikor is rúgta Hidegkuti anno az elsőt? Jó, ez nem az Aranycsapat, még kevésbé 1953, de hát nem is kell mindig ahhoz hasonlítgatnunk.

A vendégsereg javában ünnepel, amikor a csávó megérkezik. Jóképű fiúcska, ezt már a profilképén láttam, a feleségemnek meg mindig is jó ízlése volt. A nevét elhaddarja, a hangzavarban amúgy se érteni, persze anélkül is tudom. A kézfogása kissé lagymatag. Intek, hogy üljön le, már csak azért is, mert a mögötte lévő asztaloknál nem látják rendesen a tévéképernyőt.

– Mit szólsz? Vezetünk az angolok ellen.

– Tényleg? – remeg a hangja, ezek szerint be van szarva, ami mulattat.

– Nem semmi lenne, ha kint is megvernének őket. Ez utoljára Puskásékkal fordult elő. Tudod, a 6:3. Láttad az előző meccset?

A fejét rázza.

– Melyiket?... Nem igazán érdekel a foci.

„Akkor mi érdekel? A feleségem pinája?” – Nem mondom ki hangosan, csak gúnyosan vigyorgok.

– Kérsz egy sört? Ír red ale. Pont stílusos egy kis angolveréshez.

– Köszönöm, de inkább... Valami cseh van?

A felszolgálólány készségesen elmondja, miféle csapolt söreik vannak. Mákja van a ficsúrnak, cseh is szerepel a sorban. Megvárjuk, amíg kihozzák, addig nézzük a meccset. Legalábbis én. Az angolok többet birtokolják a labdát, ám helyzetig nemigen jutnak el. A mieink szervezetter, tudatosan játszanak, hibátlanul védekeznek, és időnként azzal a fajta letámadásos módszerrel szereznek labdát, amit annak idején a Mezey-féle válogatottnál lehetett látni. Erről eszembe jut, hogy abban a gárdában is játszott egy Sallai, éppenséggel a mostani góllövőnk nagybátyja.

A csávó nem nézi a meccset, ide-oda tekintget a pubban, mintha tartana valamitől. Pedig nem akar rárontani senki. Egyelőre én sem.

– Mit akarsz a feleségemtől? – kérdezem, miután túl van az első jéghideg cseh kortyokon.

Majdnem félrenyel:

– Tessék?

– Ne csinálj úgy, mintha nem tudnád, hogy tudom. Azért hívtalak ide, hogy megbeszéljük. Arra gondoltam, dumáljuk meg ezt a dolgot, férfiak egymás között. Szóval, mit akarsz tőle? Csak kúrod, vagy hosszabb távú céljaid is vannak?

A ficsúr köhög. Nem tudom, most tényleg félrenyelt-e, vagy idegességében, netán kaparja valami a torkát. Leteszi a sörét, nehogy kilötyögjön, hosszú, végtelennek tűnő időn keresztül rázkódik a válla. Most már, hogy kimondtam, miről van szó, még csak együttérző képet se kell vágnom, miközben a kétségbeesett pofáját tanulmányozom. Majdnem lemaradok az angolok eddigi legnagyobb zicceréről. Igaz, ezt is nekünk köszönhetik: Orbán úgy fejel haza, hogy Dibusznak kell kiütnie a kapu torkából a lasztit. Továbbra is jól, és ami még fontosabb, magabiztosan játszunk. A játékosaink tudják a dolgukat, megfelelő módon helyezkednek, és pontosan passzolnak. Lehet, hogy az angolok többet birtokolják a labdát, a mieink azonban néha úgy eldugják előlük, hogy a fehér mezések nem is tudják, merre jár. Régen láttam magyar csapatot így játszani.

– Honnan... tud rólunk? – bukik ki végül a csávókámból, amikor már ott tartok, hogy mindjárt hátba vágom, nehogy megfulladjon már itt nekem, keresztülhúzva a számításaimat.

– Szerintem nyugodtan tegeződjünk továbbra is – ajánlom föl barátságosnak szánt, de inkább kaján vigyorral. – Egyébként meg korábban kell fölkelnie annak, aki át akar engem baszni, kispajtas. Bár te, gondolom, amúgy is korán kelsz, hiszen ott a gyerek... Átalussza már az éjszakát?

A ficsúr előbb vörös lesz, aztán fehér. Ezt követően ezek a színek ritmikusan váltakoznak az ábrázatán. A mérkőzés szünetében van lehetőségem hosszasan beszélni. Kifejtem, hogy mennyire nem szép dolog, amit művel, hiszen nemcsak a feleségét csalja meg, hanem a kisgyereket is. Azt kockáztatja, hogy annak majd az apja nélkül kell felnőnie. A félrelépésekre ugyanis az esetek többségében fény derül, és lámpással is nehéz olyan jótét lélek feleséget találni, aki elnézi a férjének, hogy más nőket kúrogat, miközben ő a gyerekekre áldozza minden percét és energiáját. Ő is le fog bukni előbb vagy utóbb – és ennél a pontnál úgy

irányítom a monológomat, hogy a csávókám tisztában legyen vele, egyes-egyedül rajtam múlik, hogy az „előbb” vagy az „utóbb” realizálódik.

– Egyébként – teszem hozzá nagyjelenetem végén – nem ártana szakember segítségét kérned. Lehet, hogy Ödipusz-komplexusod van. Anyád eléggé szeretett gyerekkorodban? Vagy egyszerűen imádsz milfeket dugni?

Igazából megértem csórikámat. Edittel kibaszott jó kefélni, mások is mondták. Ahogy a nyelve hegyével paskolja a makkot, aztán a hüvelyizmaival bilincsként szorítja, az észvesztő, nem lehet betelni vele.

A ficsúrra láthatóan hatott a monológom. Már nemcsak kaméleont megszégyenítő módon változtatja az arcszínét, hanem látványosan izzad is, a hónaljánál és a mellkasán foltok jelennek meg, sőt a savanyú testszag a pub átható sörszagán keresztül is érezhetővé válik. Megkezdődik a második félidő, és én azon gondolkodom, hogyan öljem meg a faszit. Oda-kint már elég sötét van ahhoz, hogy a szomszéd mellékutcában, egy kapualjban átvágjam a torkát. A táskámban van egy jó erős műanyag zsák, nagy méretű kukákhoz készítették, de egy hulla is simán befér.

Ádám Martin parádés labdát ad Sallai Rolandnak, aki a második gólját lövi. Kettővel baszszuk az angolokat Wolverhamptonban. A pubban elszabadul a pokol. Mintha ténylegesen kint lennénk a meccsen. Tombolunk, locsoljuk a sört, egymás nyakába ugrunk. Mindenki boldog, csak az én fiatal barátom halálsápadt.

– Bocsánat, ki kell mennem a mosdóba – mondja, amikor a zaj úgy-ahogy csillapodik, és már lehet mást is hallani az ordításon kívül. – Nem érzem jól magam.

„Azt elhiszem” – ezt megint csak nem mondom ki hangosan, helyette egy lendületes mozdulattal megmutatom, merre találja a klotyót.

Az angolok tanácstalanok, a mieink magabiztosak. Elképesztő hidegvérrel passzolgatnak, cseleznek, indítanak, és ami különösen szemet gyönyörködtető: bírják az iramot, van elképzelésük, és olykor hosszú időn keresztül náluk van a labda. A második félidő derekán már nemcsak érik, hanem majdnem biztos a csoda. A pub népe föl van ajzva, a kiszolgálás akadozik, a pultnál is a falra szerelt tévéképernyőt nézik. Azon merengek, hogy tényleg a 6:3 volt-e az eddigi utolsó győzelmünk a ködös Albionban. Ráadásul ez most nem is barátságos meccs, hanem tétmérkőzés, még akkor is, ha a Nemzetek Ligáját általában lesajnálják. A zsebembe nyúlok, hogy utánanézzek, mikor győztünk legutóbb Angolföldön, aztán eszembe jut, hogy a telefont otthon hagytam, azért, hogy ne tudják a cellainformációk alapján bemérni a mozgásomat. Erről viszont eszembe jut, hogy a csávó milyen régen kiment hugyozni, és még mindig nem jött vissza. Csak nem lógott meg? Kizárt dolog, jól ismerem a pubot, egyedül a bejáraton keresztül távozhatott volna, azt meg folyamatosan szemmel tartottam. Lehet, hogy annyira rosszul lett a vécében, hogy most ott gyötrődik? Utána kéne néznem.

A klotyóban mélységes csend és sötétség honol. Úgy tűnik, nincs bent senki, egy ilyen történelmi mérkőzés közben a törpe vízművek is állnak, az emberek az utolsó pillanatig visszatartják, csak nehogy lemaradjanak valamiről. Én is sietnék, a fene se gondolta, hogy negyedórával a vége előtt simán nyeresre állunk Angliában, még akkor is, ha az előző három meccsünk okot adott némi bizakodásra. Ráadásul megint gólt kiáltanak. Mit kiáltanak, olyat ordítanak, hogy beleremeg a ház. 3–0 ide? Ez komoly? Indulnék, hogy legalább az

ismétlést lássam, amikor a sötétben is észreveszem, hogy a két vécéfülke közül az egyik ajtaja résnnyire nyitva. Mintha hívogatna.

Bent ül a csávókám a klotyón. Azahogy ülne, de félig lecsúszott. Fölkattintom a villanyt, és rögtön látom, hogy meghalt. Ez meg hogy a faszomba lehet? Megállt az idegességtől a szíve? Szétrobbant a mája, nem bírta a cseh sört? Ideges leszek, mint mindig, amikor olyan történik, ami nem volt benne a tervben. Nem hagyhatom itt a hullát, ha megtalálják, kiderítik, hogy velem beszélt utoljára, és faggatni kezdenek, hogy miről dumáltunk, meg egyáltalán, honnan ismerem. Onnantól megnő a lebukás esélye. Még azt is kideríthetik, hogy én hívtam, noha ilyenkor alkalmi SIM-kártyát használok, amit az akció után megsemmisítek. Mindenesetre még véletlenül se szabad összekapcsolniuk bennünket, mert egy rátermett zsaru simán fölgöngyölíthet bármit. Nincs mese, a hullát el kell tüntetnem.

Visszamegyek az asztalhoz. A lábánál ott a táskám, nem volt benne semmi érték, amit ellophattak volna, csak a műanyag zsák, ami viszont nekem fontos. Amúgy is mindenki az örömködéssel van elfoglalva. Azt azért nem bírom megállni, hogy egy szesztestvértől megtudakoljam, mi történt: pazar akció után Nagy Zsolt bombázott a háromoroszlánosok kapujába. Ez már KO. A kamera mutatja, hogy a wolverhamptoni nézők elindulnak haza. Az angolok zavarodottságát fokozza, hogy az egyik játékosukat kiállítják. Most már tényleg csak percek választanak el a csodától. Majdnem hetven év múltán ismét Magical Magyars.

Nem vesztegethetem az időt, vissza kell mennem a klozetra, mielőtt valakinek hugyozni vagy szarni támadna kedve. Szerencsére továbbra is sötét van, a csávó is ugyanúgy a vécédeszkán alusza örök álmát. Avatott mozdulatokkal belegyömöszölöm a zsákba. Még nem tudom pontosan, mit fogok csinálni, de időnként a rögtönzés is eredményes tud lenni. És lőn. Újabb diadalmas, ittas ordítás. Megvan a negyedik magyar gól. Beszarás. Az általános eksztázist használom ki arra, hogy a zsákba csomagolt hullával a fal mellett osonva átvágjak a pubon, és kilépjek az utcára. Közben egy pillantást vetek a képernyőre, ahol Gazdagot mutatják. Ezek szerint ő lőtte a negyediket.

A bejárati kamera rég nem működik, csak elrettentésként hagyták meg, és azt is tudom, hogy a környéken merre vannak hasonló eszközök. Az autóm abban a mellékutcában parkol, amelyet eredetileg a tett színhelyének szántam. Bedobom a csávót a csomagtaratóba, beszállok és elindulok. A Waze nem mutat rendőroket. Azért persze rágózom, hogy elnyomjam annak az egy sörnek a szagát, ami eleve nem annyira erős, ezért is választottam ezt a fajtát. Különben meg tudom, hogy kell beszélni egy rendőrrel ahhoz, hogy közúti ellenőrzés esetén ne keltsek gyanút, és ne akarja elővenni a szondát. Most azonban erre a tudásomra nincs szükség. Simán hazaérek. Egyelőre nem állok be a garázsba, csak az udvarra. Még meg kell nézmem a munkafájlokban, hogy melyik építkezésemhez visznek ki holnap betont. Ha ilyen nincs, akkor következik a garázsban a kénsavfürdő. De az elég macerás, úgyhogy max B tervként jöhet számításba.

Belépek a tök sötét lakásba, fölkattintanám az előszobában a villanyt, ám Edit megelőz. A hirtelen fénytől megijedek, mint akit rajtakaptak. Edit kacarászik. Beletelik pár másodpercbe, mire csillapodik a pulzusom, és mosolyt tudok magamra erőltetni.

– Látod? – kérdezi vihogva a feleségem. – Még mindig meg tudlak lepni.

– Így van – ismerem el –, és ezzel változatlanul vonzó maradsz a számomra.

Edit arcán is mosoly váltja a röhögcsélés gödröcskéit. Most különösen szépek látom.

Nem csoda, hogy buknak rá a pasik. Nem csupán a szextudásával bűvöli el őket, hanem egész lényével.

– Na de mit szólsz az igazi meglepetésemhez?

Az előszobafalnak támaszkodom, hogy a másik kezemmel le tudjam rángatni a cipőmet. Edit nagyon kényes a tisztaságra, úgyhogy az előszobában végig lambéria van a falon, ne látszon meg semmiféle tenyér- és egyéb nyom.

A hulla eltüntetéséhez át kell öltöznöm. Ezekhez az alkalmakhoz megvan a speciális ruhám, az erre a célra bejáratott cipővel együtt. Ha azt látom a munkahelyi mappákban, hogy holnap lesz valahol betonozás, akkor hamarosan el kell indulnom. A betont korán reggel hozzák, addigra a csávókámnak a megfelelő gödörben kell lapulnia, hogy majd egy eljövendő ház alapját erősítse. Jó volna ezeket sérőből tudnom, de hál' istennek nagy a cég, több helyen építkezünk, nem bírok mindent fejben tartani. Ha meg mégis kénsavfürdő lesz, akkor se halogathatom, nehogy a nedvek és a szagok elkezdjenek kiáramlani a zsákból.

– Miféle meglepetésre gondolsz? – kérdezek vissza, miután megszabadultam a lábbelik-től, és elindulok a dolgozószoba felé.

– Nagyon siettem – Edit jön utánam –, mindenképpen előbb akartam hazaérni, mint te. Ha pár perccel is, de sikerült.

– Miért, hol voltál? – Leülök az íróasztalhoz, és fölhajtom a laptop tetejét.

– Hát a pubban.

Döbbsenten visszakérdezek, pedig tisztán hallottam:

– A pubban?

– Jót beszélgettetek? – Edit megint kuncog. – Bár úgy láttam, a csávó eléggé be volt szarva. Hol akartad kinyírni?

Másodpercekbe telik, mire meg tudok szólalni:

– De hol voltál? Szokás szerint mindenre figyeltem, mégse vettelek észre.

– Akkor mégse figyeltél oda mindenre. Vagy kurva jól álcáztam magam. Esetleg mind a kettő. Szóval, hol akartad kinyírni?

– Ott, ahol a többi udvarlódat. A sötét utcán vagy egy kapualjban, amikor a pubból utána osonok. – Önkéntelenül is a zsebemhez nyúlok, amelyben nincs benne a telefon, a rugós kés viszont igen. – Ám most annyira hatásos volt a dumám, hogy a csávó fullra berezelt, és belehalt az idegességbe a klotyón. Még jó, hogy előtte nem szarta tele, takaríthattam volna el azt is. Szívroham vagy agyvérzés, vagy mi a fene.

– Hiszed vagy sem – mondja Edit –, de soha életemben nem voltam még férfitűzben. Tök izgi. Bár, meg kell mondanom, kurva bűdös. A női ennyire nem szokott orrfacsaró lenni, noha ott is lehet látni és szagolni durva dolgokat.

Belekapaszkodom a forgószekér karfájába, úgy nézek a feleségemre:

– A férfitűzben?

Nagyon bamba képet vághatok, mert Edit megint elneveti magát:

– Ja, ott.

– De hát... de hát hogy csináltad? Semmi nyom nincs rajta. Mérget öntöttél a sörébe, vagy mi a fasz?

– Azt bonyolult lett volna kivitelezni. Kölcsönvettem pár göncödet. Nyugi, tiszta maradt minden, és még arra is volt időm, hogy mielőtt hazaérsz, szépen összehajtva visszarakjak mindent a szekrényedbe. Tudod, vannak bizonyos pontok az emberi testen, amelyekre

megfelelő erőt kifejtve azonnali halált lehet okozni, és én ezt valaha tanultam... Most pedig alkalmaztam is. Bocsi, csak meg akartalak tréfálni. A piszkos munkát viszont rád hagytam.

– De honnét tudtad, hogy találkozom ma vele?

– A srác elárulta. Miután beszéltek, fölhevített, és megkérdezte, mi legyen. Én meg arra gondoltam, tök jó mulatság lesz, úgyhogy azt javasoltam neki, hogy ahogy ígérte, menjen csak el, és hallgassa meg, mit akarsz mondani.

Nem tudom eldönteni, haragudjak-e Editre, netán magamra, vagy mulassak inkább vele együtt. Tanácsalanságomban az íróasztal felé fordulok, és megnyitom az egyik melós mappát. Edit a szék támláján keresztül átkarolja hátulról a mellkasom.

– Morci maci... ugye nem haragszol? Csak szórakozni akartam egy kicsit.

– Szórakozni? De hát szórakozol te ezekkel a csávókkal eleget.

– Gondoltam, most picit másként... Kipróbálok ezt is. De ha neked rosszul esik, nem csinálom többet.

– Hadd gondoljam át.

Egyáltalán nem haragszom, ám nem esik jól. Mindenesetre egyelőre nem mondom ki, hogy inkább ne csinálja. Maradjon meg legalább ez nekem. Végére is számomra ennyi jut Editből. Csak sajnos, ahogy ismerem magamat, az áldott jó szívemet – amit nyugodtan lehet más szemszögből gyengeségnek is tekinteni –, ha nagyon rákap a gyilkolás ízére, lehet, hogy időnként át fogom neki ezt is engedni.

– Van már új kiszemelted?

Elenged az ölelésből, főlegyenesedik.

– Tudod, hogy mindig van. Még nem vettem ki a hálómat, előbb le akartam zárni ezt az ügyet, de ha felkészültnek érzed magad a következő akcióra, belekezek.

– Ahogy gondold, szívem.

– Rendben. Akkor hamarosan lépni fogok.

Mielőtt kimenne, még utána szólók:

– Tudod, hogy a magyar válogatott 4–0-ra verte Angliát? Ráadásul idegenben.

– Tényleg? És az jó?

– Persze hogy jó. Mi több, elképesztő. Nagyobb gólkülönbséggel vertük őket a saját hazájukban, mint Puskásék. Sőt tétmeccsen, és még gólt se kaptunk.

– Akkor azért volt az a kurva nagy eufória a kocsmában. Láttam, hogy valami meccs megy, ami miatt mindenki fölfokozott állapotba került. De ez csak megkönnyítette a dolgunkat. – Jó érzés hallani, hogy többes szám első személyt használ, érzékeltetve, hogy egy csapat vagyunk, összetartozunk. – Tudod már, hogy mi lesz a srác sorsa? Miben fog úszni, betonban vagy kénsavban?

Rákattintok az egyik táblázatra.

– Mindjárt kiderül.

– Helyes. Innentől viszont a te szórakozásod következik. Most már tényleg átengedem neked a terepet.

Edit kimegy a dolgozószobából, én meg elkezdem tanulmányozni a munkanaplókat. Közben az jár a fejemben, hogy a wolverhamptoni angol–magyar leglátványosabb epizódja talán nem is a négy gól volt, hanem az, amikor Szoboszlai az angol kapu előteréből sprintelt vissza a magyar kapuhoz fölszabadítani. Remélem, hamar fölkerül valamelyik videómegosztóra az összefoglaló, és ez is benne lesz. Az utolsó két gólt amúgy se láttam.

JÁNOKI-KIS VIKTÓRIA

MACSKA

Ki tudja ezt kívánni? Én biztos nem. Egész éjjel forgolódtam. Megint az órámrá nézek, sukár darab, a cellapincértől szajréztam. Hajnal öt van. Világosodik, de a többiek még alszanak. Fölkelek, brunyálok, remélem, utoljára látom ezt a tré budit. A csempéről rögtön eszembe jut szegény köcsög, ahogy nyüszít, mikor idehozza Oli.

Felöltözöm, összepakolom a ruháimat, megszámolom a leveleket, mind megvan. Harmincöt a húgomtól, három az anyámtól, egy meg a kis luvnyától, akivel kavargattam, mielőtt lecsuktak. Nem mondom, én se vagyok egy Einstein, de ez a kiscsaj olyan ákombákomot küldött be, hogy ki se tudtam olvasni. Mutattam a nevelőnek, segítsen már, de csak röhögött. Együtt röhögtünk. Végül kibogoztuk a feladó nevét, onnan tudtam, hogy a cafka írta. Gondolom, azóta egyetemre jár. Vagy egy strici futtatja.

Rágyújtok egy Marbira. Két csomag kávéért vettem a sitiprinctől. Oli mozgolódik az ágyban. Kinyitja a nagy fekete szemét. Stíról ezerrel. Felül, teker magának egy spanglit. *Aztán meg ne lássalak itt újra, mert agyonütlek*, mondja vigyorogva. Bólogatok, fújjuk a füstöt, négyszer kellett bokszolnom ezzel az ökörrrel, mire leszállt rólam. Két év alatt úgy bemelegedett a sitten, hogy a háta mögött Kazánnak hívtuk.

Bakancs kopog a folyosón. Benyit a smasszer. *Itt az idő, Macska. Húzás a földszintre.* A többiek is felébrednek. Két oldalról veregetik a vállamat. *Jó gyerek vagy, testvér, vigyázz magadra! Küldjél be nekünk csomagot! Kapj el egy bulát még ma!* Jönnek a jó tanácsok dögivel, csak a csicska gubbaszt fönt az ágyon, üveges szemmel néz rám, odaintek neki, de vissza se köszön. Felkapom a szütyőmet, megyek a smasszer után. A földszinten leadom a mákost, megkapom cserébe a civil ruhám. Átöltözöm. Megmotoznak. Azt hiszik, haza akarom vinni a bévés poharat meg tányért. Barmok. Beraknak egy zárkába. Leülök a padra. Várok. Nem tudom elhinni. Letelt. Három kurva év. Épp a tizennegyedik születésnapomon csuktak le. Tárt karokkal vártak, mikor bebuktam. Jó, nem tagadom, volt pár dolog a számlámon. Nyolc rablás, huszonhat kocsifeltörés, egy súlyos testi sértés. Azon hasaltam el. Hülye voltam. Felvett a kamera. Fényes nappal csavartam le azt a prosztót egy sokkolóval. Elborult az agyam, majdnem felültettem a felhőre. Az én húgomat senki ne fogdossa a szemem láttára. Két nap múlva lekapcsoltak a jagellók. Épp atom kocszon voltam, kristályt is toltunk Renátóval. Azt sem tudtam, mi történik, mikor nekem estek a gumibottal.

Nyílik az ajtó, felpattanok. Kísérnek az irodába, kéri a nevemet. *Az nem név, hogy Macska*, mondja egy hullafejű nő. *Molnár Erik*, felelem neki, mire kezembe nyomja a lóvét, nyolcezer-kétszáz forint, nesze neked, hülyegyerek, boldoguljál. Mellé teszi a szabadulópapírt. Megyek a kijárat felé, mögöttem lihegve fújtat a szájkosaras roti, a smasszer alig tudja féken tartani. Sípol az ajtó, nyílik, kilépek a szabadba, tűz a nap, hunyorgok, már senki nem követ, egyedül vagyok, néhány lépés még, és vége. Hal-lom kintről a zenét, a kedvenc számom üvölt. *Gyere-gyere, mulass velünk*, énekeljél velünk együtt, *bulizzuk át az egész éjszakát! Jönnek a csajok, jönnek sorban, Bacardi,*

szóda, whiskey, cola, gyere-gyere, bulizzál velünk, sánáná-dilo meloo... Kihúzom magam, beszívom a friss levegőt, nyár van, igen, nyár, és én nem nézek hátra, nem akarok hátranézni, párszor ugyan befalcoltam alkarra, de túléltem, egyben vagyok, nem basztak meg, nem vertek agyon. Nyílik a főkapu, meglátom Renátót, a piros Lada tetején táncol, kiabálja a dalt, egyik kezében Jäger, a másikban pezsgő, anyám a nyakamba borul, sír, én is sírok. A húgom kezében pici baba, azzal együtt ölel át, úgy érzem, mindjárt felrobban a szívem és szétszakad a mellkasom. Renátó leugrik elélem, önti rám a pezsgőt, önti a számba, a nyakamra, és üvölt, hogy *letelt, tesó, végre letelt!* Bepréselődünk a piros Ladába, Renátó padlógázt nyom, kipörögnek a kerekek, a húgom fölvisít, anyám meg komótosan rágyújt, és azt mondja, *na gyerekek, irány haza a Buszefrel!*

Besötétedett, órák óta a szobában ülünk, legalább húszan, itt a Roli, a Benji, a Timi meg a Kokszos, Renátó kölykei és a húgom férje, mindig elfelejtem a nevét, kajla nagydarab ember, alig beszél. A többieket nem ismerem, fogalmam sincs, mióta hédereznek itt. Az is lehet, hogy csak a szabadulóbuli vonzotta be őket. Rohamosan fogy a kaja, már kenyérrel tunkolják a fazék alját. Mindenki énekel, én is beszállok. *Élet, élet, betyár élet, mivel vagyok adós néked, mivel vagyok adós néked én? Megadom az adósságom, belehalok, azt se bánom, belehalok, azt se bánom én.* Apad a bor, az utolsó palackot osztogatjuk szét, anyám leül az asztalfőre, kidob rá egy piros nejlonzacskót, előpakol. Körömlakklemosó, permetezőflakon, két láda dohány. Nekilát a munkának. Úgy fejleszti a herbált, mintha laborban tanították volna neki. Alig hiszek a szememnek, összenézek a húgommal, de ő csak vállat von, és szoptat tovább. Egyre többen ácsorognak az asztal mellett, mint a keselyűk, úgy lesik a cuccot. Renátó közéjük lép, *majd én osztom*, mondja, és szétkergeti őket. Egyszerre négy cigi jár körbe, a purdék is utánanyúl, egyikük bele akar szippantani, de anyám lekever neki egy maflást. Renátó csinál egy hosszú staubot, hozzám lép, ünnepélyesen átnyújtja. *Ez csak a tiéd!* Beleszívok, azonnal bizseregni kezd a karom, lábam, és nyomást érzek a tarkómon. *Nagyon fasza*, mondom, de nem szívok bele újra, három éve tiszta vagyok, félek, hogy egyszerre hányom meg kulázom össze magam.

Na milyen volt, vakerálj már egy kicsit, mondja a bátyám, és kirángat a szoba közepére. *Tudnád, ha látogattál volna*, felelem, de azért engedek neki. Megállok a füstfelhőben, fölöttem hatalmas lyuk tátong a plafonon, feketére rohadt deszkák lógnak be rajta. Mindenki abbahagyja az éneklést, és néznek rám nagy, kíváncsi szemekkel. *Már az első napon bekószoltak, de ütöttem magamért, nem hagytam, hogy csicskát csináljanak belőlem.* Gyorsan megtanulták, hogy kicsi vagyok, de veszélyes. Elismerően bólogatnak, egy purdék a levegőbe bocszol. Földi volt az egyik zárkatársam, mellém állt, ez megkönnyítette a dolgokat. *Meg aztán ki is gyúrtam magam*, mondom, és mutatom a bicepszemet. Anyám fölnevet. *Lefogadom, még így is átférsz a spájazablakon!* Kurjongat a nép, nem bánom, megint szívok egy slukkot, fejbe ver, elmesélem nekik, hogy az elején, nem sokkal azután, hogy lesitteltek, kimásztam a zárkaajtó tátikáján, úgy gyűjtöttem be a cigitartozásokat. Mikor a smasszer visszanézte a

kamerán, azt mondta, életében nem látott még ilyet, és elengedte a büntetést. A purdék tapsolnak, nevetnek, egyikük átkúszik egy hokedli alatt, mutatja, hogyan kell ezt csinálni. A csajok megint dalolnak, *szeress engem, boldogság, engem szeress, engem láss, mert a földön én vagyok, akit minden elhagyott!* A manusok egyre tompábban néznek ki a fejükből, nekem is összeakad a nyelvem, de azért mondom tovább. *Nem volt ám minden szar. Néha pingpongoztunk, adtak kirakót, még gipszet is öntöttünk. És tanultam. Jól ment a tanulás! A nevelőm azt mondta, be kellene iratkoznom szakmunkásba!*

Renátó hangosan felröhög. *Na tessék! Lányaivel lett Tökölből! Bezzeg mikor én voltam ott! A szemem láttára csavartak vizes törölközőbe egy pasast, és rákötötték az áramra.* Átül a kanapéra, a többiek helyet szorítanak neki. Elővesz a zsebéből egy pakkot, kicsomagolja belőle a tűt, megtölti, bal karját elszorítja egy ronggyal, és vénájába szúrja a cuccot. Eszembe jut az érzés, ahogy szétfut bennem a kristály. A legjobb drog. Jönnek az ötletek, vág az agyad, nincs lehetetlen. Óráig pörögsz, nem tudsz aludni, de nem is akarsz. Persze ha túltolod, teljes para. Totális beborulás. Nem bánom, hogy a sitt lehozott róla. Egy ideig hiányzott, de az utóbbi két évben már nem. Most viszont, ahogy nézem a tűt, úgy megkívánom a tripet, mintha egy pucér ribi táncolna előttem. Odalépek a bátyámhoz, de nem kínál meg, azt mondja, nincs nála több. Felpattan, körbejár, bedobja, hogy tegnap kapott egy fülest, tud egy nagyon jó balhét, kint a város szélén, a piac mögött lakik egy vén főszer egyedül. Tele van kerti gépekkel. Fűnyíró, lombfúvó, permetező. Pakoljuk ki. Megrángatja Rolit, aztán Benjit, *na mi lesz, benne vagytok,* kérdezi. Egyre erőszakosabban lökdösi a fazonokat. A húgom mellém somfordál, a fülembe súg. *Jobb, ha vele mész. Egy vasunk sincs,* újítani kéne valahonnan. Renátó a hűtőből is eladja az ételt, mikor kristályhoz akar jutni. És ha nem jön össze, tör-zúz. Vagy engem ver, vagy anyát. Az asszonya lelépett, senki se tudja, hol van. Itt hagyta rá a lurkókat. Azóta teljesen bekattant.

Már csak a diófa és a magasságyások közötti rövid szakasz van hátra, legfeljebb tíz perc, és végez. Nem bánja, fáj a válla, megrándult, mikor beindította a fűnyírót. Leállítja a motort, leakasztja a fűgyűjtő kosarat, a kerítéshez sétál vele, kiborítja a komposztra. Közben a veteményest nézi. Paprika, paradicsom, uborka, répa, petrezselyem. Minden szépen érik, alig győzi szedni. Több terem, mint amennyit egymaga meg tud enni, de pont annyi palántát ültet minden évben, mint korábban Ica. Ez nem csak egy kert. Ez Ica hagyatéka. Csak ne lenne olyan nehéz egyedül rendben tartani.

Nyitja a hátsó épület ajtaját, betolja a fűnyírót, kellemetlen szagot érez. Benéz a polcok alá, arrébb tolja a rotációs kapát, csupasz bokáját beveri a kompresszorba. Feljajdul, de nem káromkodik. Sosem káromkodik. Az Úr nevét ne vedd hiába a szádra! Lehajol, a fölhasadt bőr alól kiserken a vér. Letörli az ujjával. Meglát egy döglött patkányt a lombfúvó tövében. Nem érti, hogy kerülhetett oda. Nincs szétcincálva, ő meg nem szórt ki mérget. Lapátra teszi, kiviszi a komposzt mellé, és egy gödröt, beletemeti. Erről eszébe jut, hogy a temetőbe is ki kéne nézni, de rögtön elszégyelli magát. Hogy a tetemre hulló rögökről is a felesége jut eszébe. *Bocsásd meg a mi vétkeinket!* Megingatja a fejét. Visszamegy a hátsó épületbe, kinyitja a polcok fölötti kisablakot, reggelre hátha kiszellőzik ez a rémes szag. Kulcsra zárja az ajtót, még egyszer végignézi a kertet, tekintete elidőzik a lila csíkos égbolton. Alkonyodik. A legszebb napszak. Ő mégsem érez mást, csak az ürességet.

Hideget eszik vacsorára. Nem éhes, megszokásból terít, hatfős asztalhoz egymagának. Lassan szeli föl a paradicsomot, unottan harapja a kenyeret, már az ízek sem érdeklik. Hall-

gatja a falióra kattogását. Nem pakol el maga után, reggel majd eszik ugyanerről a tányérról. Keresi a telefonját, de sehol nem találja. Mindig máshová teszi le, és aztán órákba telik, mire újra rábukkan. Zuhanyozik, fogat mos. Ahogy kiköpi az öblítővizet, rátör a köhögés. Percekig tart, könnybe lábad tőle a szeme. Hiába szedi a gyógyszereit, és spriccel a torkába napi háromszor hörgőtágítót, egyre többször tör rá a légszomj, és már két óra kerti munka után ólmos fáradtságot érez a tagjaiban.

Arcot mos, pizsamát vesz. Pizsamában szeret dolgozni, az asztala ott van a hálósoba sarkában, ha végez, szó szerint csak beesik az ágyba. Bekapcsolja a számítógépet, megnyitja a levelezését, a kisebbik lánya írt megint. Inkább írna ritkábban, és jönne többet. De hát retteg attól, hogy hazahozza neki a ragályt.

Drága Apa, remélem, jól vagy, borzasztóak a hírek, már nem is szeretem hallgatni őket. Heti tizenhatezer fertőzött az országban, egész Európát aszály sújtja, atomerőművet bombáznak a szomszédunkban. Néha úgy érzem, minden darabjaira hullik. De azért még tudok örülni a kis dolgoknak. Képzeld, ismét csatlakozott egy új család a gyülekezethez. Pár hete költöztek a faluba. Meghívtam őket az augusztus végi imaestre. Szerinted reális, hogy négyórásra hirdettem meg, vagy vegyem rövidebbre? Benedek tegnap hívott, hogy ősszel hazajön a családdal, már a repülőjegyet is kinézte, de hát tudod, milyen. Folyton ezt ígéri, aztán évekig nem látjuk. Sáráról van valami híred? Múlt héten kétszer is kerestem, de nem hívott vissza. Gondolom, nyakig ül a pelenkában, felvenni sincs ideje a telefont. Hogy haladsz a könyvvel? Megjelenik a Szent István Könyvhétre? Pusztillak, Anna.

Örül a lánya sorainak, de nincs kedve válaszolni. Az igazságot úgysem írhatja meg. Hogyan is terhelhetné meg vele a három gyerek közül éppen azt, aki a legnehezebb utat választotta? Hogyan is mondhatná el neki, hogy reggelente órákba telik, míg kikecmereg az ágyból, hogy nem látja értelmét a napjainak, és néha úgy érzi, legjobb lenne, ha ez a vírus rést ütne az oltásain, és átsegítené oda, ahol eltűnik minden távolság ember és Isten között.

Megnyitja a kéziratot. *A bölcsesség kezdete* néven mentette el, bár még nem biztos benne, hogy ez lesz a végleges cím. Röviddel a nyugalmazása után kereste meg a Kálvin Kiadó egyik szerkesztője azzal, hogy volna-e kedve kötetbe rendezni a Példabeszédekről szóló igehirdetéseit, mert ő mindegyiket hallotta a templomban, és lenyűgözőnek találta. Először megörült a felkérésnek, de ahogy elkezdett dolgozni az anyagon, rájött, hogy az írott szöveg sosem lesz képes visszaadni az egykori igeesemény titkát, és ettől elkedvetlenedett. Hónapokig nem foglalkozott a szöveggel, aztán Anna unszolására mégis elővette, de nagyon lassan haladt a munkával.

A dokumentum végére görget, próbálja felvenni a fonalat. *Miért az Úr ismerete, szeretete és tisztelete a bölcsesség kezdete? Mert csak azáltal kerülhetünk harmóniába a teremtetett renddel, és élhetünk a törvényszerűségei szerint, ha személyes közösségünk lesz azzal, aki mindezt tervezte. Mert mindez a rendezettség nem kézenfekvő. A szívünk sem világos és tiszta már. Sem a bennünk lévő, sem a körülöttünk lévő világ nem tükrözi magától értetődően az isteni szándékot. Egyetlen út vezet csak a bölcsességhez, a jó élethez: Isten megismerése, az Úr félelme.* Hiába hiszi mindezt, azzal képtelen megbarátkozni, hogy Istenen kívül mindenki eltűnt az életéből, akit igazán szeretett. Három gyereket nevelt föl, két gyülekezetet épített a semmiből, évekig szolgált a börtönmisszióban, most még sincs rá szüksége senkinek. Éjfélig szerkeszti a szöveget, néhol húz belőle, másutt hozzáír. S mikor a sorok már összeolvadnak a szeme előtt, lehajtja a laptopot, és bedől az ágyba.

Leállunk az utca végén, a fák alá. Mindhárman kipattanunk a verdából, Renátó fojtott hangon magyaráz. *Roli, te itt maradsz, gyertyázol nekünk, ha andriskát látsz. Macska, te bemászol, csekkolod a terepet, ha minden kóser, jövök utánad. Nálad van a ceig?* Mutatom a fogót, a zseblámpát meg a csurit. *Melyik ház az,* kérdezem, és a koromfekete hátsó kertek felé nézek. *Mindjárt mutatom, gyere.* Fölkapjuk a maszkot, én kesztyűt is veszek, az kéne még, hogy mindent összezongorázzak, és megint lecsukjanak. Lopakodunk a térdig érő gazban, hol kavicsra, hol fűre taposok. Egy drótkerítésnél Renátó megáll. Int, hogy ez az, ugorjak át. Nagy halom gazra huppanok. Megállok egy kövér fa takarásában. Az utcalámpa megvilágítja a házat, de a hátsó épület árnyékban van. Haladok tovább a fal tövében. A fejem fölött egy kicsi ablak tárva-nyitva. Fölugrok, de nem látom, mi van bent. Megkapaszkodom a párkányban, fölhúzom magam. Előbb a jobb kezem dugom át, aztán a fejem. Kifordítom a vállam, kicsit szoros a szitu, de törzsből fordulok még egyet, és átlisszanok a lyukon. Megnyekken alattam egy polc. Leugrom róla. Fölkapcsolom a zseblámpát, pásztázom a terepet. Úgy tűnik, jó helyen járok, ennyi szerszámot életemben nem láttam még ilyen kis helyre bezsúfolva. Előveszem a fogót, amilyen halkan csak lehet, fölfeszítem az ajtót, futok vissza a kerítéshez. Intek a tesómnak, hogy jöhet, megtaláltam a cuccot. Bepakolok pár fúrót és csiszolót a szütyőbe, de Renátó oldalba bök, és egy nagy gépre mutat. *Ezzel kezdjük, legálább száz rongyot ér.* Emelné, de az épphogy csak megmoccan. Fogom én is, rohadt nehéz, bevág a markomba. Mire kihurcoljuk a kerítéshez, úgy érzem, leszakad a karom. Ötször is meg kell vele állnunk a verdáig. Elsüllyesztjük a csomagtartóban, aztán húzunk vissza, háromszor fordulunk, mire minden megvan.

Az égről eltűnnek a felhők, úgy világít a hold, mintha nappal lenne. *Lépjünk, tesó, megcsináltuk a balhét, király vagy,* mondom, de ő rágyújt, pofán csap a herbál csípős szaga. Nem értem, miért kell ez most, pucolnánk inkább a sunyiba. *Fél órát pakoltunk, és egy lámpa se gyulladt fel,* magyarázza a tesóm. *Nézzük meg, mi van a házban!* Semmi kedvem kockáztatni, nyitom a kocsiajtót. *Ma szabadultam,* mondom, *faszom akar megint ülni,* de a bátyám nyakamba önti, hogy három évig egyedül tartotta el a családot, purdékat kell etetnie, nem fog kihagyni egy ilyen bulit csak azért, mert én majrézom. Nekivág a kertek aljának, és bár nem akarok, futok utána, mit tehetnék, ő a főnök, mióta apa hazavágta magát a sitten. Tíz se voltam, mikor eltemettük, aztán meg valahogy léhez kellett jutnunk. És Renátónak mindig nagy érzéke volt hozzá, hogyan csináljuk. Most is úgy jut át a kerítésen, mintha fotocellás ajtó volna. A ház bejáratánál bevár, mutatja, hogy törjem fel. Sima cilinderzár, ráfogok, letöröm, nyitom az ajtót. Föl pattintom a zseblámpát.

A bátyám nekiugrik a fiókoknak. Mindet kihúzza, kipakolja, de csak papírok és egy halom értéktelen szar hullik ki belőlük. Nyílik egy ajtó a szoba végében, mindketten lefagyunk. Kattan a kapcsoló, hirtelen éktelen világos lesz. Ősz hajú főszer áll előttünk csíkos pizsamában. *Segíthetek valamiben,* kérdezi. Renátó elröhögi magát, odalép hozzá, előrántja a viperát, és rávág a vállára. Az öreg megroggyan, térdre esik. *Hol a lóvé,* kérdezi a bátyám. A manus föl néz, és azt mondja, *abban a kis ládában, ott a konyhapulton.* Renátó kiborítja a dobozt, nyitja a brífkót, négy rongy van benne, zsebre teszi egy aranyláncsal és két karikagyűrűvel együtt. *Ennyi az egész,* kérdezi, és megint az öreghez lép. Úgy hasba rúgja, hogy az nyomban összegörnyed. *Nem tartok itthon pénzt, de bármit elvihetnek,* nyögi a pasas. Renátó fut egy kört a házban, sasolja a polcokat, de csak könyvek és fényképek vannak mindenütt. *Hol a mobilod?* A pali föl néz, olyan kedvesen mosolyog ránk, mintha a barátai lennénk.

Nem tudom, hova tettem, már tegnap este sem találtam, feleli halkan. Renátó megint rávág a viperával, most a fejére. Köpjed ki, bazdmeg, hol van, ne nézzél engem hülyének, kiáltja, és ész nélkül csalavázza az öregot, miközben az fuldokolva mondja, hogy talán a hálóban.

Átfutok a másik szobába, de a telő sehol, se az ágyon, se a kissekreányon, se az asztalon. A laptop viszont jól néz ki, fölkapom, visszamegyek. *Ezt nézd, tesó, mit találtam, gyere, lépjünk,* de Renátó rám se bagózik, totál bekattant. *Hagyd már azt a szerencsétlent,* mondom neki, és meglököm, mire ő visszakézből oldalba vág, és előkap a zsebéből egy pisztolyt. Ráfogja a manusra. *Ne nézzél engem hülyének, mert szétloccsantom a fejed! Utoljára kérdezem, hol a telefon?* Ha ez a barom lelövi, mindketten fekvőnyolcast kapunk, fut át az agyamon, és a bátyám háta mögé ugrok. Bal karral elszorítom a nyakát, jobb kézzel kicsavarom a csuklóját. A jézuska eldördül. Kész. Bebuktunk. Nézem az öregot, de nem ő vérzik, hanem a tesóm. Ömlik a vér a hasa közepéből. Odakapja a tenyerét. *Bazdmeg, Macska, ez nagyon fáj,* mondja, és letépi a maszkját. Fehér az arca, kapkodva veszi a levegőt.

Az öreg odébb húzódik, föl akar állni, de nem tud. *El kell állítanunk a vérzést,* mondja. *Hozzon törölközőket, ott a fürdő.* Futok, amerre mutatja, a mosdó mellől lekapok két fehér törölközőt, szaladok vissza. *Szorítsa a sebre.* Renátó mellé térdel, ölembe veszem a fejét, hasára szorítom a törölközőket, de olyan gyorsan pirosra áznak, hogy már csak a kesztyűs tenyerem tartja vissza a vért. Elfog a hányinger. Mindenem remeg. Renátó mereven néz rám. Felakad a szeme. *Mentőt kell hívni,* nyögi az öreg, belekapaszkodik a fotelba, és fölhúzza magát. *A kurva életbe tettem már ezt a rohadt telefont,* kiabálja. Leveszem a maszkot, magamhoz szorítom a bátyámat, *csak meg ne halj itt nekem, te hülye,* ismételtetem neki, miközben az öreg föl-alá biceg a szobában. Egy pillanatra eltűnik, majd kezében a mobillal jön vissza. *Remény utca 104.,* mondja, aztán leteszi, és mellém térdel. *Három perc múlva itt a mentő. Csak addig kell kibírni.* Megpofozza Renátót. *Hall engem, fiatalember? Csak három percig kell kibírni!* Renátó kinyitja a szemét, de aztán megint becsukja. A manus rám néz. *Ne félj, fiam, túléli. De te menj innen, mert ha kiér a mentő, már semmit nem tehetek érted.*

Párnát tesz a bátyám feje alá, kezemet elhúzza a sebről, és odaszorít egy friss törölközőt. A fejével biccent, hogy induljak már. És ahogy a távolból meghallom a szirénákat, mintha villám csapna belém, föl pattanok, átfutok a szobán, kiugrom az ablakon, szaladok a kert végébe, megmászom a kerítést, és vágatok, amilyen gyorsan csak tudok, a hajnali égbolt felé.

Hónapokig nem merek hazamenni. Karácsony előtt egy héttel bereccsenek, érzem, hogy képtelen vagyok még egy ünnepet a családom nélkül végigcsinálni. Szenteste besurranok a telepre. Anyám csak annyit mond, *a purdékat elvitte a Gyivi,* és sír. A húgom a nyakamba borul. Elmesélnek mindent. Renátót a kórházból egyenesen az előzetesbe vitték, kilenc évet kapott, már Tökölön van. Egyszer látogatták, a hasa rendbe jött, mázlija volt, ha pár centivel fentebb megy a golyó, akkor ásó-kapa-nagyharang. Azt mondta, Rolit muszáj volt betenni a levesbe, de rólam hallgatott, mint a sír. Cserébe kéri, szerezzem vissza a gyerekeit, és tartsam el őket, míg ő bent van. Nem akarja, hogy úgy járjanak, mint mi. Azt is üzeni még, hogy a pizsamás főszer nagy arc, pofonokkal tartotta ébren, míg kiért a mentő, és közben azt magyarázta, hogy a másik fiúról hallgatni fog. Úgy kamuzott a bíró előtt, mint a vízfolyás, pedig mint kiderült, lelkész.

Hetekig építkezéseken gályázom, árkot ások, sódert tolok taligával, igyekszem minél kevesebb időt tölteni a telepen, nehogy behúzzon a kártyázás meg a random balhék. Vala-

hogy ki kell hoznom a purdékát, bár semmi kedvem a frankózáshoz. Mindennap eszembe jut, hogy vissza kéne mennem a pizsamás főszer házába. Nem tudom, miért, minek. Egyszerűen csak eszembe jut. Mintha valaki folyton emlékeztetne rá.

A tavasz első napján becsöngetek a kapuján. Kicsoszog elé. Egy ideig csak bámul, aztán felderül az arca. Behív, leültet egy fotelba, egyfolytában beszél. Talán mert én nem tudok megszólalni. Elmondja, hogy nagy a kertje, háromezer négyzetméter, a felesége imádta gondozni, de már nem él, neki meg fájnak az ízületei, köhög is, van ez a tudósmegnagyobbodása, amire mindenféle gyógyszert kell szednie. Ha van kedvem, segíthetnék neki, akad munka bőven, napi három órát is elkér az udvar. Fizetne érte óránként ezeröttszáz forintot, számoljam ki bátran, mennyi összejöhet így havonta. De én ezt képtelen vagyok fejben kiszámolni. A szorzás még papíron sem ment soha. Korog a gyomrom, szédülök. Hol a pasast nézem, hol a mintás szőnyeget, amin még mindig látszik a folt. És bólogatok.

BÁNKI ÉVA

HOGY NEVELD A SÁRKÁNYODAT?

Mihály atya tulajdonképp nem is bánta, hogy középkorúak nem járnak az istentiszteletekre. Hogy őt nem hívják focizni, hogy nem bújnak el vele a gyóntatófülkébe, még a Facebookon sem jelölik ismerősnek.

A középkorúakkal miről beszélgetne? Ki kit csalt meg, hol, hogyan, miért, melyik párt a szemetebb. Tavaly egy festett hajú, túsarkú cipős nő toppant be a plébánia konyhájába, és bevezetés nélkül elkezdte magyarázni, hogy A megcsalta B-vel, B megcsalta C-t D-vel, és erre a sértett C őt kezdte rágalmazni. Nincs igazság, sziszegte dühösen. Mihály atya meg ott állt a vanília- és fahéjillatú konyhában, kezében egy tepsi almás pitével, és bárgyún hümmögött. Igen, persze, persze, persze, hogyne... Talán egy kis birsalmával jobb lenne. No de vegyen csak, mondta az ide-oda topogó nőnek, szerintem így is elég könnyű lett... A nő megevett két-három pitét, szidta még kicsit B-t és C-t, aztán leporolta a szoknyáját, és megjegyezte, soha nem beszélgetett ilyen jól.

Hogy szól az a gyerekvers? A felnőttek furcsák néha.

Nagyon furcsák. Mihály atya szülei hajdan megállás nélkül veszekedtek. Elmondták egymást – két felajzott sárkány – impotensnek, csalónak, mindenféle cégéresnek, rossz naplopónak, perverznek... Aztán mihelyt kiordibálták magukat, nekiálltak együtt kuglófot, tortát, muffint sütögetni. Ezért nem váltak el, a közös szenvedély, a sütés-főzés összekötötte őket. Mennyire valóságos bármilyen bűn egy jó körtetortarecepthez képest? Mihály atya gyerekként meglehetősen sokat töprengett ezen.

Esténként a főzőműsorok után néha-néha ma is áttévedt a bűnügyi filmekre. Felnőtt emberek agyonverik, megerőszakolják egymást, felrobbantanak valamit, csapdát állítanak, bosszúért kiáltanak, arra is képesek, hogy megmérgezzék egymás kutyáját... hát valóság ez? Nem inkább valami képzelgésféle? Fatökű vagy, kiabálta néha a kis Misi anyja az apjának. Fatökűűűűűű! Na, ugye... Mi is az a fatök? Blablablabla... Csak sárkánynyelven jelent valamit.

Szégyen, nem szégyen, Mihály atya a gyónásokat se tekintette egészen valóságosnak. Az emberek néha hajmeresztő dolgokról mesélnek. Magatehetetlen anyjukat halálra kínozzák. Tönkreteszik saját gyereküket. Egyetlen éjszaka vagyonokat pókereznek el. Rágyújtják a házat az ellenségeikre. Hát hogy lehetséges ez? Mihály atya mindig félt, hogy őt butának vagy tájékozatlannak tartják. Azt is restellte, hogy a legöregebb hívek, mint valami nagyra nőtt gyereket, Misikémnek szólítják. Misikém így, Misikém úgy. Azért mindig megfontolt képpel, komoran bólogatva hallgatta végig a gyónásokat.

Ám sokszor volt az az érzése, hogy csak a bolondját járatták vele.

Igazán csak a gyerekek között érezte biztonságban magát. Nagy szerencséjére özvegy unokatestvére, Ági, a közeli városban lakott, úgyhogy Mihály atya minden hétvégén hurcoláshozta a gyerekeit fogorvoshoz, edzésre, uszodába, gyerekzsúrra. A legjobban a mozit szerette, a *Legendás állatok* és az *Így nevelt a sárkányodat* minden epizódját többször megnézték a fiúkkal. Ági nemcsak a sárkányokat, hanem a sütést-főzést sem szerette, rengeteget lótot-futott, hét közben a fiait mirelit pizzákkal etette. De sebj! Mihály atya minden szombaton süteményhegyekkel indult Győrbe.

Ám azok a kórházi telefonok! Azoktól mindig rettegett.

Jöjjön csak, Misi atya, megint van egy haldoklónk, fel kéne adni a betegek kenetét! Mihály atya persze tudta, hogy mi a kötelesség! Teljes papi díszben bevágta magát a kocsijába – a kesztyűtartóban gondosan elhelyezett néhány zacskó gumicukrot –, és nagy levegőt véve késlekedés nélkül indult a kórházba. Mi mást tehetett? *E szent kenet által és nagy irgalmasága szerint segítsen meg téged az Úr a Szentlélek kegyelmével!* Nagyon helyes. De sokan egy kórterem közepén akarják bevallani, hogy agyonütötték a szomszédot vagy élve eltemették a kutyájukat.

Isten bölcs. Ő majd eldönti, mi igaz ebből a tengernyi rémségből.

De mért hazudna valaki élete utolsó pillanatában? Miért az lenne a legfőbb gondja-baja, hogy egy kövérkés, zavarában minduntalan elvörösödő papot megréfáljon? Mihály atya rettegve gondolt arra, hogy amit hall, az mind igaz, és ezt a sok nevetséges, borzalmas szörnyűséget tényleg elkövették az emberek. Az az ártatlan képű néni vagy bácsi az ajtó mellett.

Pontosan tudta, hogy ő egy fordított detektívregényt olvas: a tettest ismeri, de maga a bűncselekmény homályos és megfoghatatlan.

November végén egy viszonylag fiatal haldoklóhoz hívták.

A férfi nem volt teljesen ismeretlen, Mihály atyának úgy rémlett, hogy az utcán többször is találkozott már ezzel a karvalyarcú férfival. Vagy több ilyen veszedelmes fickó lakik a városban, és jut belőlük minden sarokra? Ilyen *ne-járasd-a-pofád-mert-agyonütlek*fajta. De a férfi most nem akart senkit agyonütni. Az ágy fejénél egy hamuszürke, szigorú, kis öregasszony szipogott, nyilván az édesanyja. Ugye nem haragszol, Józsikám? Csak a biztonság kedvéért. Az csak nem árt neked, ha imádkoznak érted.

Józsi nem haragudott, igaz, a fejét sem fordította a belépő felé. Mihály atya jóindulatúan krahácsolva odatípett az ágyához, és már éppen rázendített az *e szent kenet által és nagy irgalmassága szerint segítsen meg téged az Úrra*, mikor a haldokló felmordult, és egyetlen kézmozdulattal kiharcolta az anyját, a papot pedig odaintette magához. Mihály atyában győzött a kötelesség, a székét egészen közel húzta, és – jöjjön, aminek jönnie kell! – lehajolt a haldokló párnájához.

– Menj el a Kinizsi utca háromba, és hozd el a gyereket! A kurvát leszúrtam, de a kisfiú még életben van.

Mihály atya körül forogni kezdett a kórterem. Mi ez az egész? Valamit makogott a rendőrségről, a kötelességről, aztán kínjában előhalászta a mobilját, hogy megkérje Józsit, ő maga tegyen bejelentést... De akkor elkezdett sípolni Józsi fejénél egy gép, nagy sebbel-lobbal egy ápolónő rohant a terembe, nyomában az öregasszony a folyosóról ég felé emelt kezekkel, jajgatva. Jóóóóóóóóóó! Szedd össze magad! Aztán szaladt az orvos, szétnyílt köpenyben, dühödten hadonászva. Az egyre vörösebb atyát egyszerűen félrelökték.

Most higgyen vagy ne higgyen? Mi ez az egész?

Az ápolónők szavaiból lassan világos lett, hogy Tóth József, vagyis Józsika részegen karambolozott, az orvosok olyan reménytelennek tartották, hogy be se tolták a műtőbe. A halott Józsi még az élőnél is karvalyszerűbbnek tűnt: hegyes állat követelőzően Mihály atyára szegezte.

No de, istenem! Hogy tréfálkozhat valaki halála előtt egy gyilkossággal?

És ha nem tréfálkozott? Ha most Mihály atyán múlik egy ártatlan kisgyerek élete? Ha az esetből botrány lesz, ha eljut a hír a püspökig, a pápáig, sőt a lapokig... Ámbár ez nem volt igazi kórterem, inkább olyan őrzőféle, úgyhogy Józsika gyónását senki sem hallotta. Már ha azt gyónásnak lehet nevezni, hogy valaki halála előtt kibök egy ilyen mondatot. Mondhatta volna azt is, hogy tegnap felrobbantotta New Yorkot...

De nem mondta. Nem ezt mondta. A Kinizsi utca nem New Yorkban van, hanem itt a szomszédban. Mihály atya elképzelte egy kisfiú rettenetét, aki merev tekintettel álldogál az anyja holtteste fölött, és biztos abban, vége van a világnak.

Álldogál vagy üldögél... Ő, Mihály atya is üldögélhetne otthon. Süthetne valamit, vagy megnézhetné újra Mr. Bean kalandjait. Milyen remek is az az uszodában játszódó epizód! Mr. Bean felmászik az ugrótoronyba, de nem mer leugrani a vízbe. Hányszor nézték ezt meg a hittanos gyerekekkel! Mennyit nevettek!

De talán őt is kinevetik, ha felhívja a rendőrséget. Halló, halló! Molnár atya vagyok. Egy bizonyos Tóth József halála előtt azt vallotta, hogy a Kinizsi utca 3.-ban megölt egy asszonyt. *Elment az esze, Misi atya? A Kinizsi utca 3.-ban egy iroda van, onnan nem jelenthettek gyilkosságot.*

És ha Tóth József nevezetese bejelentése gyónásnak számít? Ő pedig vét az anyaszentegyház ellen... Ha ezt megtudják a felettesek... A legjobb, ha itt hagyja a kórház előtt a kocsiját, és feltűnés nélkül elsétál a Kinizsi utcába. Talán mégis akad ott valami bank. Épp a Kinizsi utca 3.-ban. Vagy nincs bank, de a házból kilép egy fiatalasszony, és kézen fogva vezet egy gyereket. Ő pedig szép nyugodtan hazamegy.

Mihály atya lassan lépkedett a novemberi utcákon, és imádkozott, hogy nehogy valami borzalom történjen. A legkisebb unokaöccse, Balázs kemoterápiája alatt érezte magát így, már félt meglátogatni a gyereket. De most nemcsak a szörnyűségtől rettegett, hanem

hogy kinevetik, csúfot űznek belőle. Mint Mr. Beant, őt is belelökik a hideg vízbe. Körbevezik az emberek, kinevetik, és fatökűnek csúfolják.

Egy ennyire gonosz, ködös novemberi este bármi álnokság megtörténhet.

A Kinizsi utcát tavaly bontásra ítélték – hogy lehetnének erre bankok vagy irodák? Ezt az utcát már csak lecsúszott emberek lakják. Mihály atya már a gondolatai miatt is szégyellte magát. Jézus nem vetette volna meg még a lecsúszott embereket, még az ilyen részegen száguldozó Józsi-féléket sem.

A ház előtt hatalmas tumultus: rendőrök, szomszédok, járókelők, fejkendős, otthonkára húzott tolldzsekiben toporgó öregasszonyok. Még a fejük is reszketett az izgalomtól. Hát jól van, gondolta Mihály atya, ha ezek a nénik ilyen szépen idetaláltak, akkor hamarosan itt lesznek a gyámhatóság emberei is. De a szíve összeszorult, ahogy elképzelte a négy-öt éves gyereket, aki dermedten tölti első éjszakáját az intézetben... Nem kéne felajánlani, hogy ő keres szállást a kicsinek?

Már odalépett volna a rendőrökhöz, mikor meglátta a *kicsit*: hatalmas termetű kamasz, a vállán majd szétrobban a bőrdzseki. Mihály atya megkönnyebbült: a gyilkos meglakolt, a kisiút megtalálták, most már viszontlátásra, nincs tovább! Ez a kamasz nem látszott olyan-nak, mint aki békésen vacsorázgatna a kántor családjával. De természetesen még nem indulhatott. Oda kellett lépnie az öreg Tóthnéhoz, a gyászoló anyához, és elmormolni pár együttérző szót: *hblm... hblmlml... igen, szívből... mélyen*. Furcsamód az öregasszony egy cseppet sem látszott elvesztettnek.

Egy ennyire gonosz, ködös novemberi este bármi álnokság megtörténhet.

De hát mit tehetett volna? Csendesen eloldalgott.

Este, vacsora után utánanézett ennek a Tóth Józsefnek. Igen, ebben a kisvárosban született, de nyoma sincs annak, hogy valaha megkeresztelték. Ráadásul büntetett előéletű, ahogy az idősebbek mondanák, igazi himpellér. És ez az édesanyja, ez az idősebb Tóth Józsefné! Neki van-e az egyházhoz bármiféle köze? No de mért ne hívhatna papot a fiához valaki, aki egyszer sem tette a lábát a templomba?

Ki ne tudná, hogy a felnőttek furcsák néha.

Amúgy nem merült fel sok kétség a gyilkossággal kapcsolatban. A konyhaasztalon megtalálták Tóth József levelét, egy mocskos papírfecnit: *megérdemelte ez a rohadt kurva, nem bánok semmit. Józsi*.

Mihály atyát egy régi hittanos tanítványa, egy családos őrmester hallgatta ki a rendőrségen. Mondja csak, Misi bácsi, a feleséggyilkosságról nem mondott a vádlott valami érdemlegeset? *Érdemlegeset?* Ez vajon mit jelenthet? A jóságos Mihály atya csak forgatta a nyakát. Szörnyű kínjai lehetnek szegénynek, vallotta, ő ugyan egy szavát sem értette. Az őrmester bólogatott: értem én, Misi bácsi, a titok az titok, de szerencsére le tudjuk az ügyet így is zárni.

Feleséggyilkosság. Ha lezárták, akkor lezárták. Ha a rendőröknek sincsenek kétségeik, akkor ő miért aggasztja magát? Mihály atya rengeteget evett, járt az unokaöccseivel foci-meccsre, de többé semmi sem esett jól. Mr. Bean csak zuhan, zuhan lefelé, de nem ér a víztükörhöz. Mert nincs ott lent semmi.

A szelídek öröklik a földet. Egyszer. A távoli jövőben.

A morcos öregasszonnyal, Tóth József anyjával többször is összefutott a városban. Köszönjön neki? Ne köszönjön? Nehéz volt dönten. És közben valami ellenállhatatlanul

vonzotta a Kinizsi utcába is. A ház utcára néző szobájában egy albérlő lakott, szerette a hangos zenét, Mihály atya többször hallotta, hogy az öregasszony, vagyis Tóth József anyja beront és leteremti. *A-fejedet-verem-a-küszöbbe-ha-meghallom-hogy-levegőt-veszel.* Hát nem lehetett kellemes anyós ez a szegény néni ... Néha a dagadt fiú, a *kisunoka* imbolygott el a ködben a biciklijével. Vajon hova tart? A gyárak felé? Vagy a városon túl, a titokzatos semmibe?

Tavasza aztán Mihály atya elfelejtette az egészet. Új hittanosok, új főzőműsorok. Karácsony. Újév. Vízkereszt. Új mozifilmek, új triatlonversenyek. És egy váratlan kiadás: multifunkciós hátizsák a legkisebb unokaöccsének. És közben az orvosa megfenyegette: ha nem fogja vissza az édességeket, ha nem ad le pár kilót, cukorbeteg lesz. Mihály atya restelkedve megrendelt egy szobabiciklit. Részletre. Mert a hittanosok süteményei, a szombati utazgatások és ez az extra-szuper hátizsák elvitte a megtakarításait.

Májusban a legnagyobb békében sütögetett két tanítványával és az anyukájukkal a napfényes, szépen felújított konyhában. Körtetorta, ez volt Mihály atya messze földön ismert specialitása, ajándék az elsőáldozóknak, csodálatos csemege. Épp betolták a tortát a sütőbe, mikor csengettek, az egyik kislány ajtót nyitott, és Tóth József anyja belépett a konyhába.

– Tessék csak türelemmel lenni – mondta zavartan Mihály atya, és elvörösödve betuszkolta az asszonyt a nappaliba.

Ő visszament a konyhába a körtetortához, de valami megkeseredett a szájában. Pedig nem sajnálnia kéne szegény öregasszonyt? Pár hónapja temette el a menyét és fiát. És a nyakán ott az a nagyra nőtt kamasz, a *kisunoka*. Hát nem érdemelne több együttélést? Megkérte az anyukát, fejezzék be a sütést, utána rakjanak rendet, ő meg addig intézi az „elintéznivalót”. A kötelesség, ugye.

Így neveld a sárkányodat! De hogyan?

Az elintéznivaló ott magasodott a nappaliban, és az atya felszólítására sem volt hajlandó helyet foglalni.

– Látom, szobabiciklje is van magának.

– Van – mondta az atya fülig vörösödve. – Csak mondja el, miben segíthetek.

Az asszony kifújta az orrát. Hát azt bizony jól sejti az atya, hogy megint segítségre van szüksége. Hiszen Jézus is mennyire szereti a gyerekeket! Szegény Jocóka, az unokája újra bajba került, megint miatta fájhat a feje.

Mihály atya látta maga előtt a biciklin imbolygó kamaszt, és bólintott. A Jocóka! Hát persze! Engedjétek hozzám a gyerekeket!

Nagyon rendes volt magától, folytatta az asszony, hogy eljött meggyóntatni a fiamat, és elmondta a rendőröknek, amit kell. Mihály atya nem javította ki, csak zavartan bólogatott. Elmondta. Hát persze. Mi sem természetesebb.

Ők mind a hárman haragudtak a menyére. Koszos volt, ivott, mesélte tovább az asszony. Ha rászóltak, csak sírdogált. Semmi hála, semmi jóérzés. Aztán a szegény, kis Jocó már nem bírta tovább. Mind a hárman meglökték azt a semmirekellő llonkát, de úgy adódott, hogy Jocóka szúrta le. A körülmények, ugye. Az a szegény kisfiú nem egészen egészséges. Hát lehet ezen csodálkozni? Egy ilyen anya mellett... Az a szegény apja mindent elkövetett, hogy megmentse. Pont úgy, ahogy kell. Mert a szeretet.

Édes vanília- és körteillat kúszott be a konyhából.

Ez most valami éjszakai film? Vagy csak egy vicc?

Mr. Bean mindjárt a nyakát szegi, mert fejest ugrik a semmibe.

– Tessék csak folytatni! – hebegte Mihály atya.

– Már megint a Jocóka. Az én unokám! Ez a szegény kisfiú nem is tehet róla. Az egyik kislány heccelte az utcában, kellette, tette-vette magát, gúnyolódott rajta. Így-úgy, ugye nem mered? Szegény Jocó épp csak meglökte. Azt kéne mondani a rendőröknek, hogy Jocóka jóézésű, de beteg fiú, idejár magához, és maga tudja, hogy mennyire szelíd, jó gyerek, míg föl nem hergelik. Csak nagyon érzékeny. Ne vigyék intézetbe, mert azt nem éli túl.

– Hogyan? – kérdezte Mihály atya. A szoba forgott vele.

– Fő az igazság, tessék elhinni. Hogy Isten nem hagyja elveszni a legkisebbet sem. Mert a szeretet, ugye. Ez a fő, ez számít igazán, nem a körülmények. Ha már egyszer mellénk állt, nem hagyhat cserben minket.

BAJNAI ZSOLT

KIESÉS

Dr. Krucsai Károly okleveles építészmérnök, címzetes egyetemi docens fejfel előre zuhant ki a ferencvárosi társasház harmadik emeletéről. Arca nekicsapódott a második emeleti erkély egykor modern díszítésűnek tartott, ám csak a csirkényi méretű galambok tolláskodására alkalmas sarkának. Tehetetlen testét az megdobta, így a földszinti terasz fölé később toldott nyeregterítő csúcsára pont a gerincével érkezett. A hetvenhat éves test élettelenül zuhant a társasház belső udvarában gondozatlanul burjánzó kert legbozótosabb részére. Néhány galamb tollakat vesztve felröppent, pár veréb ijedten távozott. Sőt, talán a bokrok alatt esetleg megbúvó patkányok, egerek és hangyák is szétszaladtak. Az évek óta nem nyírt mályvabokor egy ideig még lengedezett, aztán összezárult a közel tíz métert zuhant, szétroncsolódott koponyájú, kitekert végtagú és megroppant gerincű test fölött.

A következő pillanatban a ferencvárosi társasház harmadik emeletén bezártak egy erkélyajtót.

Ifjabb Krucsai Károlyné az újlipótvárosi modern bérház tizedik emeletén lévő loft lakásban egy héttel később kérdezte meg a férjétől, hogy apáddal mi van. Ifjabb Krucsai elsőre nem értette, mivel akarja az asszony ismét cseszegetni, úgyhogy idegesen visszaszólt, hogy miért kell már megint a családomat szapulnod. Ettől viszont ifjabb Krucsainé kapott enyhe idegrohamot, és rávágta az újabb újgazdagvilla tervrajzaival babráló férjére a Dunára néző dolgozószoba ajtaját, és annyit mondott, hogy mert egy hete nem jelentkezett, te fasz, és ilyenkor szokta elkunyerálni az unokáját. Ifjabb Krucsai felnézett a hatalmas monitor mögül, és felírta a mindig a keze ügyében lévő jegyzetfüzetébe a következő nap huszonhatodik elintézendő feladatául, hogy fater.

Egy hét óta aznap esett utoljára. Másnap visszatért a nyári kánikula, és fura szag kezdett terjengeni az ötvennyolc lakásos ferencvárosi társasház minden oldalról magas falakkal körbezárt belső udvarában. Először csak a földszinti lakók érezték, egy nappal később viszont már az elsők, a másodikon, majd a harmadikon és a tetőtérben élők is fintorogva szaglászta. A kukatárolóra gyanakodtak. Ha pedig véletlenül szóba álltak egymással a lépcsőházban, akkor a csak az egyre több pénzt beszedő közös képviselő céget szidták. Egy nappal később meg a hajléktalanokat, akik egyre többször szöktek be az albérlők meg a ház némelyik lakását szállodaként használó külföldiek által sokszor nyitva hagyott, nem is mindig működő kapun. Néhányan meg voltak győződve arról, hogy a homelesssek nemcsak aludni, de szarni is az udvarukba járnak, ami szerintük magyarázat a mind orrfacsaróbb bűzre. A következő napon már a társasház udvarának támaszkodó, az előző századfordulón épült szomszédos bérházból is átjöttek néhányan, mert a szellőztetésre használt lichthófablakokon át hozzájuk is bekúszott az émelyítő szag. Az annak a háznak a második emeletén pár hete lakást bérlő, éppen válófélben lévő nyomozó jelentette ki másnap, hogy ez hullaszag.

Két héttel a zuhanás után fedezték fel a mályvabokor alatt a testet.

Nem volt jó állapotban. Arca felismerhetetlen volt. A zsebeiben semmilyen igazolványt vagy a kilétére választ adó tárgyat nem találtak. A nyári szabadságok miatt csak egy héttel később boncolták fel, és írták le, hogy a hetven-nyolcvan év körüli, jól táplált, korának megfelelő állapotú, ruházata alapján feltételezhetően magyar állampolgárságú férfi zuhanásból származó becsapódások miatt több olyan sérülést is szerzett, amelyek egyenként is halálosak lettek volna, így a koponyája elülső és hátsó részén, a mellkasán és a gerincén. Tekintve, hogy a holttest több napja heverhetett a fellelés helyén, a nyári időjárás előidézte természetes folyamatok következtében nem állapítható meg, pontosan mikor következett be a halál, de valószínűsíthetően a boncolást megelőző legutolsó esős időszak idején vagy előtte, azaz három-négy héttel korábban. A jegyzőkönyvben bekerült továbbá, hogy a halálozás feltételezhető időpontja, illetve a holttest fellelése között eltelt hosszú idő, valamint a szakszerűtlen nyomrögzítés miatt nem állapítható meg, hogy az elhunyt pontosan milyen irányból és mekkora magasságból zuhant a földre. Az azonban valószínűsíthető, hogy a holttestet a halál beállta után nem mozgatták, tehát a megtalálás helyén csapódott a földre, amit idegenkezűség éppúgy előidézhetett, mint öngyilkosság.

Tombolt a nyár. Két héttel később érkezett meg a jegyzőkönyv az illetékes rendőrkapitányságra.

Pont azon a napon, amikor a két utcával odébb lévő ügyvédi irodában szárazbélyegző került a ferencvárosi társasház egyik harmadik emeleti lakásának frissen megkötött adásvételi szerződésére. Az eladó a kétgyermekes, láthatóan lecsúszófélben lévő, középosztálybeli Bognár család volt, akikről a szerződést készítő ügyvéd is megállapíthatta, hogy a férj előrehaladott alkoholproblémákkal, a feleség pedig ezzel összefüggő idegrendszeri nehézségekkel küzd. Az ügyvédi iroda leszámlázta az eladási ár másfél százalékát, és nem foglalkozott azzal, hogy Bognárék valóban egy kertes ház reményében adták el a ferencvárosi lakásukat, esetleg a férj egy éve tartó munkanélkülisége vagy esetleg más okok kényszerítették ki a döntést. Miként az sem érdekelt az ügyvédet a pénz átvétele után, hogy az új tulajdonos lakhatási vagy befektetési céllal vette-e meg a húsz évvel korábban épült ház negyvenkilenc négyzetméteres, kétszobás, az egyik szobával a társasház belső udvarára néző, felújításra szoruló lakását.

Az új tulajdonos a lakás átvételekor szembesült azzal, hogy a belső udvarra néző, földig érő ablak két oldalsó szárnya nem nyitható, a közepén lévő ajtóból pedig az elé szerelt korlát miatt nem érhetők el kívülről az üvegfelületek, így azok nem tisztíthatók.

Ifjabb Krucsai Károlyné ment be a rendőrségre, miután a férje mindennap elfelejtette felhívni az apját. Ha pedig a felesége erre esténként rákérdezett, kiborult, hogy miért kell az egész napos gályázás után baszogatnia. Ebben volt némi igazság, hiszen az újjagdagvilla tervezésének határideje szorította, így sem az irodában, sem otthon nem tudott mással foglalkozni. Ifjabb Krucsainé először elment apósa régi ferencvárosi bérházban lévő első emeleti lakásához, de hiába csöngetett. Két nap múlva, két meeting között is felugrott, de akkor se nyílt ki az ajtó, miként a szomszédoké sem, amikről ifjabb Krucsainé nem tudhatta, hogy mögöttük már nincsenek állandó lakók, mert azok a lakások is alkalmi hotelként termelik a pénzt a tulajdonosaiknak. Hiába kereste a házimestert is. Az utolsó három évvel korábban hunyt el, azóta pedig abban a házban is egy cég látta el a házmeisteri és a közös képviselői feladatokat, és természetesen elérhetetlenek voltak a lépcsőházban kiragasztott telefonszámon. Az újjagdagvilla tervezése vagy valamelyik mérnökhallgatólány mellei miatt a gyerekkel kettesben töltött nyaralás után sétált be Ifjabb Krucsainé a kerületi kaptányságra, és bejelentette apósa eltűnését.

Hat hete látták utoljára, mondta jegyzőkönyvbe. Amikor a két éve megözvegyült építész hazavitte az ötéves unokáját, akivel a lakása közelében lévő játszótéren szoktak hetente egy délutánt tölteni.

Dr. Krucsai Károly okleveles építészmérnök, címzetes egyetemi docens már senkinek sem mesélhetett arról, hogy pont azon a napon ismerkedett meg a játszótéren Bognár Attila kétgyerekes apukával. A délutánra megtelő játszótéren, a homokozó melletti padon volt már csak hely, így dr. Krucsai Bognár mellé telepedett le. Mivel a fiatalember meglepő módon nem nyomkodott telefont, a hetvenhat éves mérnök beszélgetést kezdeményezett vele. Először csak az időjárásról. Aztán szóba került, hogy bár egyre melegebb van, de legalább lengén öltöznék a lányok. Majd következtek a gyerekek, a minden játszótér-látogatás alkalmával eltűnő játékok meg a hülye sorozatokról, receptekről és a szuperképességű utódjaikról hencegő anyukák. Nem sokkal később már úgy nevettek, mintha évtizedek óta ismerték volna egymást. Mivel a gyerekek nem nagyon igényelték a társaságukat, jöttek az életmesék, dr. Krucsai megözvegyülése, a hivatását folytató, de tőle elhidegülő fia, a hetente egyszer kölcsönkapott unoka. Bognár meg az elvesztett munkahelyéről, a megalázó állásajánlatokról és a rámaradt háztartásról beszélt. Végül az is szóba került, ki hol lakik.

Dr. Krucsai Károly elkerekedő szemekkel nézett Bognár Attilára, majd elégedett mosollyal annyit mondott: azt a házat is én terveztem.

Bognár aznap délelőtt, amíg a gyerekek óvodában, iskolában voltak, a felesége meg dolgozott, kitakarította a lakást. Nem jószántából. De mivel lassan egy éve nem volt munkája, el kellett fogadnia, hogy a két helyen is dolgozó, általában csak késő este hazaeső felesége helyett néhány dolgot neki kell megcsinálnia. Először csak a gyerekeket hozta-vitte. Aztán jött a mosogatás. Később a hajnalban elindított mosógép kiszedése és a teregetés. Vasalni is megtanult, és idővel a bevásárlás meg a főzés is az ő feladata lett. Felcserélődtek a szerepek, mondogatta higgadtan a hétről hétre egyre fáradtabb felesége, amikor Bognár férfiúi hiúsággal a sorsa miatt háborogott. A kegyelemdöfést a takarítás jelentette. Azt már csak egyre több sörrel és röviddel bírta, bár a felesége minden alkalommal elismerte, mérnöki precizitással takarít. Csak azzal a kurva udvari ablakkal nem tud mit kezdeni, mert a két

oldalsó szárny külső részét a korlát miatt nem lehetett elérni, így egyre mocskosabb volt az eredetileg a lakás ékességének gondolt hatalmas ablak két széle. Hetek óta azzal értek véget a takarítás utáni beszélgetések, hogy Bognár magából kikelve szidta az ismeretlen építész, akit legszívesebben a nyakánál fogva rángatna fel a lakásba, és addig verné, amíg nem mutatja meg, hogyan lehet megpucolni azokat az elcseszett ablakszárnyakat. Csak tervezőasztal mellett lehet így elbaszni valamit, zárta le a dühkitöréseit, amikor már érezte, hogy a feleségének is elfogyott a türelme.

Bognár egy hétig mindennap várta a játszótéren, hogy újra találkozzon a házuk tervezőjével.

Már feladta, amikor dr. Krucsai Károly okleveles építész, címzetes egyetemi docens újra mosolyogva üdvözölte a játszótéren. Bognár remegett belülről, de csak sokpercnyi üres szócséplés után merte nem éppen higgadtan szóba hozni a lemoshatatlan ablakot. Dr. Krucsai ideges lett. Tiltakozott. Nála kizárt ilyen hiba. Biztos kicserélték azóta az ablakokat. Ám miután Bognár nem hagyta annyiban, dr. Krucsai a húsz év alatt homályba vesző emlékeivel próbálta lezárni a vitát. Nem lehetett. Bognár egyre ingerültebben szidta az íróasztal mellett ülő, a hétköznapi, gyakorlati dolgokra fittyet hányó, a valóságtól elrugaskodott, balfasz mérnököket, akiknek annyi gyakorlati érzékük sincs, mint egy homokvárat építő gyerekeknek. Dr. Krucsainál ezzel telt be a pohár.

Holnap ott leszek, és hetvenhat éves fejjel megmutatom, hogyan lehet megmosni kívülről egy olyan háromszárnyú ablakot, aminek csak a középső része nyílik.

Az ismeretlen holttest ügyének felgöngyölítésével megbízott nyomozó éppen két hónappal később járt először a ferencvárosi társasházban. A helyszínrajz alapján megpróbálta kitalálni, hol is találhatták meg a holttestet, majd azon morfondírozott, melyik lakásból zuhanhatott ki egyáltalán az ismeretlen személyazonosságú öregember. Nem volt túl sok térérzéke, így elsőre feladta, hogy a lépcsőházban meg a folyosókon megtalálja az érintett lakásokat, az meg szóba se jöhetett, hogy a megfelelő ajtók számozását és a lakók névjegyzékét összefésülje. Egy hét múlva taktikát váltott. A kapuban felbukkanóknak tett fel kérdéseket, hogy mit tudnak a ház udvarán talált holttestről, meg tűnt-e el valaki az utóbbi időben a házból, esetleg lehet-e olyan lakás, amelyben néhány hónappal korábban gyakoriak voltak a veszekedések. Aztán feladta. Mert voltak olyan lakók, akik tőle hallották először, hogy halottat találtak az udvarukon. Mások nem tudtak semmit, csak azt, hogy nem akarnak zűrés ügybe keveredni. Aztán ott voltak a frissen beköltözöttek, az albérlők, az érthetetlen nyelven karattyoló külföldiek meg az azonnal teljesen másról beszélő nyugdíjasok. Amikor már nagyon nyaggatta a főnöke, leadott egy hosszú, semmitmondó jelentést, miszerint kideríthetetlen az elhunyt kiléte, és az is, melyik lakásból zuhanhatott ki. A főnöke bólintott, és újabb feladatokat bízott rá. Az ismeretlen holttest ügye pedig lassan bevándorolt a döglött akták közé.

Dr. Krucsai Károly okleveles építész-mérnök, címzetes egyetemi docens összezúzott holttestét egy évvel a megtalálása után a kerület pénzén temették el a Fiumei úti temető félre-eső parcellájába. Látótávolságra a három évvel korábban elhunyt dr. Krucsai Károlynétól. Alig fél órával Bognár Attila előtt, aki hajléktalanként hunyt el pár utcányira egykori lakásától, és soha senkinek sem beszélt arról, mi történt azon a délutánon, amikor még volt családja, otthona, és vendégül látta annak a ferencvárosi társasháznak a tervezőjét.

SZÉLESI SÁNDOR

ASZÁLYOS ÉVEK

A vízügyi szakemberek szerint a klímaváltozás mellett az elmúlt évtizedek hibás hazai vízgazdálkodása is hozzájárult Magyarország idén kiemelten megtapasztalt vízproblémáihoz. Az ország nem bővelkedik forrásokban, vizeinek nagy része a Kárpátok vízgyűjtő területén ered, és onnan érkezve lépi át a határokat. Ezeket az átfolyásokat éppen ezért nem elvezetni kellene az elmúlt két évszázadban létrehozott csatornahálózaton keresztül, hanem megtartani. A kutak vízszintjének csökkenése, a patakok, vízfolyások eltűnése, a tavak láthatóan nagy fokú vízvesztése megakadályozható lenne egy átgondoltabb vízgazdálkodással. (www.hiradomo.hu 2022. augusztus 22.)

A balatontárkonyi horgásztó szinte teljes kiszáradása kellett ahhoz, hogy megtalálják Szoros Adél felismerhetetlen holttestét.

A másodfokú bíróság jogerőre emelte P. Gábor mosonmagyaróvári lakos tizenöt éves szabadságvesztését, melyet a Szoros Adél ellen a Balatontárkonyban különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés bűntettében szabtak ki. (Somogyi Hírlap, 2023. október 7.)

Rendszeresen hozták a Somogyit, az előfizetés egy évre szólt. Gitta megpróbálta lemondani, de az év előre ki lett fizetve. Az október hetedikéi pénteken postaládába csúsztatott szám a szombati reggeli alatt került a kezébe. Csak úgy belelapozott, ha már az asztalára keveredett a tonhalkrémes szendvics mellé. Fogalma sem volt, miért éppen ezen a kis híren akadt meg a tekintete.

Vagy tízszer elolvasta, majd letette a szendvicset, és a sarok felé pillantott, ahol hegyekben álltak a Somogyi Hírlap számai. Semmi nem kötötte egyik szereplőhöz sem, sem a gyilkoshoz, sem az áldozathoz. Honnan jön a késztetés, hogy utánanézen ennek az évekkel ezelőtti történet gyilkosságnak? Ő csak vett egy üres, lerobbant nyaralót Balatontárkonyban, amit a tulajdonosok jó ideje nem látogattak meg. Oda-sétált az újsághegyhez, és leemelte a legfelső pár napilapot. Megnézte a dátumot, időrendben visszafelé haladt.

A kaposvári bíróság első fokon tizenöt év fegyházban letöltendő szabadságvesztésre ítélte P. Gábort, aki három évvel ezelőtt májusban Balatontárkonyban különös kegyetlenséggel megölte élettársát, a harminckilenc esztendőes Szoros Adélt. A férfi tizenhat kézzúrással végzett élettársával, majd annak holttestét elsüllyesztette a közeli horgásztó vizében. A horgásztavat előző évben mélyítették ki, és nem is került volna elő a holttest, ha az aszályos időjárás miatt le nem apad a Rota-tó szintje. (Somogyi Hírlap, 2023. május 22.)

Autó túlkölt a ház előtt, Gitta letette a lapokat. Megérkezett a szemét- és sittszállító konténer, három órával az előre jelzett időpont után. A sofőr mogorva, kövér férfi volt, aki jó, ha két szót szólt, miközben leemelte a platóról a konténert, amit még

véletlenül sem oda tett, ahová Gitta szerette volna. A nő készpénzzel fizetett, majd csípőre tett kézzel nézett a teherautó után, amikor az kihajtott az udvarból.

„Ne vegye a szívére”, szólta át a szomszéd az alacsony fakerítés fölött, „Géza mindig mogorva”. Gitta odasétált, és megismerkedett a szomszéddal. „Kardos Andor örökös tárkonyi lakos”, mutatkozott be a férfi mosolyogva. „Maga ideköltözik, vagy csak nyaralónak szánja?” Gitta bevallotta, hogy csak nyaralónak vette a kis házat. Kell néha a kikapcsolódás. Kardos nevetett, kijelentette, hogy szereti a csendes szomszédokat, majd megígértette Gittával, hogy egyszer, ha ráér, átnéz hozzájuk. A nő legyintett: sokára lesz az, hetekbe telik, mire kipakolja a házból a sok ócskaságot.

Emberölés gyanújával állt bíróság elé P. Gábor mosonmagyaróvári lakos. A vádirat szerint a férfi az előző évben nyaralni érkezett élettársával Balatontárkonyba. Ott közösen kivettek a nyugdíjas T. Zoltántól egy nyaralót, ám a kéthetes ott-tartózkodás feszültséget generált a pár tagjai között, aminek következtében P. Gábor szerelemféltésből az utolsó előtti estén kést rántott, és tizenhat késszúrással megölte Szoros Adélt. Tette súlyosságára ráébredve a házban található szúnyoghálóba csavarta a testet, mellé tett pár követ, és az éj leple alatt a közeli horgásztóba süllyesztette. Az ügyész életfogytiglant kért a vádlottra, aki nem ismerte el bűnösségét, ám a szúnyogháló és a gyilkos eszköz, amely egyébként nem került elő, a nyaraló tulajdonosának tanúvallomása alapján egyértelműen a balatontárkonyi ház felszerelését képezték. (Somogyi Hírlap, 2023. március 14.)

T. Zoltán. Az öreg tél végén halt meg, ez mind-mind az ő hagyatékához tartozik. Többnyire szemét: szakadt ruhák, szétesett könyvek, újságok, csorba bögrék, lepattogzott konyhai edények, mindenféle vacak a „valamiremégjölész”-fajtából. A fia nem is vesződött a kiválogatásukkal. A házzal együtt adott el mindent. Ezért még engedett is az árból.

Gitta ledobta az újságot az asztalra, felállt, és idegesen körbejárt. Szóval itt történt a gyilkosság. Ezt senki sem mondta. Sem az ingatlanos, sem Tábori Dénes, T. Zoltán fia. A nő nem tudta, mit tegyen... Indítson pert, és álljon el a ház megvételeitől? Vagy csak hívja fel, és olvassa a fejére? Számít valamit? A nyaralót az elhelyezkedése miatt vette meg: közel a vízpart és csendes az utca. Rengeteg a fa, jó a levegő. Úgyis átépíti.

De micsoda véletlen, hogy a több száz napilapból álló újságtoronyból pont ezt a hírt csípte meg! Ha nem így történik, vajon mikor tudta volna meg? Annyira ideges lett, hogy ezen a délutánon már semmihez se nyúlt a házban. Inkább kitakarította a kocsiját, amivel aztán alkonyattájt elindult haza, Budapestre. Csak öt nap múlva, pénteken jutott vissza a balatontárkonyi nyaralóba.

A rendőrség mosonmagyaróvári otthonában emberölés gyanújával letartóztatta a negyvenkét éves P. Gábort, akit a balatontárkonyi Rota-horgásztó kiszáradásakor előkerült holttesttel hoztak kapcsolatba. Az azonosítás során kiderült, hogy az áldozat a harminckilenc éves Szoros Adél, eltűnésének idején a vádlott élettársa. A pár három évvel ezelőtt a balatontárkonyi T. Zoltántól vett ki a nyáron két hétre egy nyaralót, a nő eltűnését akkor jelentették be. Széles körű kutatás indult meg, mivel úgy vélték, hogy Szoros Adél éjszakai fürdőzésre indult a Balatonba, és akkor veszett nyoma. (Somogyi Hírlap, 2023. január 11.)

A januári újságok, az idei számokhoz hasonlóan, még ömlesztve álltak a torony tetején, az alatta levők azonban havi csomagokba bekötegelve, narancsszínű műanyag kötözővel átkötve. Szám szerint huszonnyolc, az közel két és fél év. A felső három köteg Somogyi Hírlapban semmilyen, az esettel kapcsolatos hír nem volt. Gitta azon vette észre magát, hogy megint nem rendezkedik, pakol, hanem a bűnügyi tudósításokat lapozgatja. Sosem fog megtelni a kinti konténer.

Azonosították a balatontárkronyi horgásztóban talált holttestet. A gyilkosság áldozatává vált nő a mosonmagyaróvári illetőségű, harminckilenc éves Szoros Adél, akinek eltűnését két évvel ezelőtt jelentették be. A Siófoki Rendőrkapitányság nyomozást rendelt el az ügyben, amit megnehezít a bűneset óta eltelt jelentős idő. (Somogyi Hírlap, 2022. szeptember 19.)

Belekeveredett egy Blikk is a Somogyi Hírlapok közé. Gitta érezte, hogy ez is az ügghöz kapcsolódik, és nem tévedett.

Holttest a Rota-tóban. Speciálisan mumifikálódott, ismeretlen halottra bukkantak a balatontárkronyi horgásztavak egyikében. A feltehetően gyilkosság áldozatává vált holttestre szűnyoghálóba csavarva találtak rá az aszály miatt halmentést végző horgászegyesületi tagok. A megtalálás körülményei azt sejtetik, hogy a test évek óta a vízben lehetett. Az áldozat azonosítása még várat magára. (Blikk, 2022. augusztus 22.)

Sok-sok Somogyi Hírlapot, majdnem két évet kellett Gittának átlapoznia, hogy ráakadjon az ügghöz tartozó előző cikkekre. Az utolsó napilapköteggben talált rá.

Lezárták a Szoros Adél utáni kutatást. Rendőrségi feltételezések szerint a pár napja eltűnt mosonmagyaróvári nő úszás közben a Balatonba fulladt. (Somogyi Hírlap, 2020. augusztus 28.)

Feltehetően a Balatonba fulladt az a nő, aki után két napja kutatnak a rendőrök és a balatoni vízi rendészet emberei. Szoros Adél augusztus 21-én este egyedül indult éjszakai fürdőzésre a balatontárkronyi szabadstrandra. A déli parti alacsony vízállása miatt feltehetően egészen mélyre besétált. Az eltűnést a nő élettársa, P. Gábor jelentette be másnap reggel. Mivel P. Gábor szerint az eltűnt személy jól úszott, ezért a rendőrség nem veti el az erőszak lehetőségét sem, így a keresés nem csupán a vízre korlátozódik. Kérjük, ha látták a mellékelt fotón látható nőt, értesítsék a Siófoki vagy a Fonyódi Rendőrkapitányságot az alábbi számok egyikén. (Somogyi Hírlap, 2020. augusztus 24.)

Gitta megnézte a nő fekete-fehér fotóját. Kifejezetten szép, érzéki arc nézett vissza rá, amit két nagy, sötét, talán barna szem és a száj uralt. Az orra kicsi volt, az álla barátságosan keskeny, amitől az ajka nagyobbnak és vastagabbnak tűnt. Az arcot vállig érő egyenes haj keretezte. Vajon mit művelt ezzel a szép arccal a két év tóban eltöltött idő?

Másnap reggel Gitta korábban kelt, és belebotlott az újságot hordó postásba. „Három vagy négy éve hordom a lapot ide”, vonta meg a vállát a férfi. „Előtte nem kellett. A nyaralók inkább színes magazinokat olvasnak.” És a tulajról mit tud? „Az öreg Zoli bácsiról? Rendes ürge volt, csak aztán megzakkant. Valamiért ideköltözött, mintha menekült volna, de ki tudja, honnan...” Azt Gitta tudta, honnan. Győr. Az öreg fia legalábbis győri volt, ott kötötte

meg vele az adásvételi szerződést. Gyorsan elment a nap hátralévő része, alkonyatkor pedig Gittát egyéb dolgok foglalták le. Másnap hajnalban visszautazott Budapestre – hétfő munkanap volt neki is.

Augusztus 21-éről 22-ére virradó éjjel Balatontárkonyból eltűnt Szoros Adél harminckilenc éves mosonmagyaróvári lakos. A balatoni vízi rendészet megkezdte a kutatást. (Somogyi Hírlap, 2020. augusztus 23.)

Kilenc és fél tonna halat, közöttük pontyot, amurt és afrikai harcsát telepítettek a balatontárkonyi Rota-horgásztóba, három tonnával többet, mint tavaly ilyenkor. Ezt a tó egy évvel ezelőtti kimélyítése tette lehetővé, amelyet 50 millió forintos pályázati támogatásból valósított meg a Tárkonyi Sport- és Horgászegyesület. (Somogyi Hírlap, 2020. augusztus 13.)

Gitta a napi feladatok elvégzése után úgy döntött, kísétál a horgásztóhoz, ám az lehangoló látványt nyújtott. Idén nyáron megint csak nagy volt a szárazság, és az ősz sem bővelkedett csapadékban: alig volt a mederben víz. A felszínt lehullott falevelek borították, a horgászbeállók elgazosodtak, és elég sok volt a szemét, amit egy nyugdíjas halór hajdani, még el nem kopott kötelességtudatból szedegetett össze egy fekete zsákba. Gitta rákérdezett, látta-e itt a gyilkost vagy az áldozatot korábban.

„Leginkább helyiek horgásztak itt, idegen nem fordult meg bottal erre felé régóta. Most meg már bérlője sincs”, legyintett a halór. „Jó kis hely volt ez, de azán jött a felmelegedés, a szárazság meg az átok... Ott voltam, amikor kiemelték azt a nőt. Az ember azt hinné, ilyenkor csak a csontváza marad meg, de csak bőr nem volt rajta. Minden belső részét láttuk. Azóta is ezzel álmodom. És mi itt fogtuk ki fölül a halakat.”

„Tábori Zoltán? Nem, nem ismertem. Egyszer vagy kétszer, ha láttam, azt is vagy húsz éve... De a fia kijárt ide nyaranta, amikor serkenni kezdett a bajsza. Az apja mindenből a legjobbat vette neki, márkás szettet, bottartót, svájci bicskát... Eleven gyerek volt, nem bírta sokáig. Ha nem akadt a horgára hal, gyorsan feladta... Na, ez se ma volt.”

Gitta sétált még egy keveset, most már csak azért, hogy meglegyen a tízezer lépés, majd visszatért a nyaralóba. Valahogy nem állt össze a fejében a történet.

Ez a pillanat két héttel később jött el, akkor, amikor az öreg szekrényeit pakolta ki. A ki-nyúlt, kibolyhosodott pulóverek alatt talált egy Nyomozó Magazin.

A Győr-Moson-Sopron Megyei Rendőr-főkapitányság folyó év január 11-én őrizetbe vette P. Gábor mosonmagyaróvári lakost. Az eljárás során beszerzett igazságügyi szakértői vélemények és egyéb nyomozati cselekmények elvégzését követően az ügyészség P. Gábor ellen felindulásból elkövetett emberölés büntetnének gyanúja miatt emelt vádat. A gyanúsított 2020. augusztus 21-én este szerelemféltség miatt szóváltásba keveredett élettársával, a harminckilenc éves Szoros Adéllal, majd több késszúrással végzett vele. A holttestet a közeli horgásztóban rejtette el szűnyoghálóba csavarva. Reggel bejelentette a nő eltűnését, amely után a rendőrség és a vízi rendészet megindította a keresését. Szoros Adél hullaviaszos átalakuláson átment holtteste két évvel később került elő a horgásztóból, az azonosítást követően a rendőrség megindította a nyomozást. A bűnelkövetés eszközét nem találták meg, ám a nyaralótulajdonos és a szomszédok tanúként való kihallgatása során a figyelem P. Gáborra terelődött. P. Gábor elismerte, hogy az eltűnés előtti estén összeveszett élettársával annak egy feltételezhető titkos kapcsolata miatt, de a vádat tagadja. (Nyomozó Magazin, 2023. február)

Miért a pulóverek alatt volt a lap?, tette fel a kérdést magának a nő, aztán fogott egy négyes csomag Guinnessst, és átment a szomszédhoz. Nem kertelt, nem volt szokása. „Miért érdekli ez az egész?“, kérdezte Kardos. „Belebotlottam“, felelte a nő. „Nem ismertük, legfeljebb csak a fiút, a Dinit. Az tinédzserként lejött a haverjaival meg a barátnőivel. Sok lányt lehozott ide, tudott csajozni! Miután megnősült, akkor is... De leginkább idegenek jártak ide, akik kivették a házat.“ „Az a pár volt itt előtte is?“ „Egyszer-kétszer“, bólintott Kardos. „Legalábbis Dénes ismerősként fogadta őket.“ „Nem az apja?“, lepődött meg Gitta. „Nem, az öregé a ház, de mindig Dénes intézte a nyaraló kiadását, ameddig... ameddig az öreg le nem költözött ide. Három évvel ezelőttig.“ „A gyilkosságig.“ Kardos a fejét csóválta. „Senki nem tudta, hogy gyilkosság, a nőt eltűntként kezelték. Az eltűnése után az öreg nem adta ki már a házat. Itt élt, magányosan. Nem közösködött, nem járt ki. A fia meg a menyé sem látogatta.“

„Mit hallott aznap este?“, kérdezte Gitta. Kardos hezitálni látszott, aztán kibökte: „Összeveszték. A nő valamin kiborult, szakítani akart, odavágta, hogy van valakije, aki komoly. A férfi tudni akarta, ki az. A nő nem árulta el, inkább elrohant. Láttam... Nem volt rajta fürdőruha. Csak elrohant. Később, hajnalban hallottam némi motoszkálást, kinéztem az ablakon, és láttam egy alakot... a kis sufnyiból, hátul vett ki valamit. Ott tartották a szúnyoghálókat. De nem raktam össze a dolgokat...“

Gitta a kis sufnyiba, a ház mögött, még be se nézett. Másnap reggel ott kezdte a kutatást. Ha lehet, még ócskább, csorbább, töröttebb dolgokat talált itt. Szúnyoghálót nem. Mindaz, ami itt fogadta, már az öreg Tábori Zoltán által összehordott szemét volt.

Akad a halom tetején, hátul egy doboz. Gitta felnyúlt érte. Személyes emlékekkel volt tele. Bevitte a házba, és az asztalra öntötte őket. Szétázott fizetési felszólítás. Számlák. Jótálási jegy tíz évvel ezelőtről. Utazási igazolvány, lejárt útlevél. Családi fényképek. Pár széttépvve. Gitta összerakta őket. Az öreg haragudhatott a fiára. Minden közös képüket darabjaira szaggatta.

Gitta hosszan ült az asztal mellett. November közepe volt, idén utoljára jött a nyaralóba. Másnap, amit csak lehetett, kidobált a sufnyiból. A konténer megtelt. Ötör jött Géza a teherautóval, és elvitte a kipakolt szemetet. Nem volt mosolygósabb semmivel sem az első alkalomnál. Gitta felkészítette a házat télre: ellenőrizte az ablakokat, lehúzta a redőnyöket, elzárta a gázt. Utolsó előtti feladatként, a villany lekapcsolása előtt, a vizet akarta elzárni.

Ehhez azonban kellett egy zseblámpa. Az akna mély volt és szűk, az alja úszott a vízben, a tetejét beszórték a pókok. Hogy hozzáférjen a karhoz, szakadt, koszos pokrócdaraboktól kellett megszabadítani a csöveket. Nem volt kellemes érzés... mígnem Gitta keze egyszer csak valami keményet érintett. Előhúzta, rávilágított. Egy svájci bicska volt.

A nyaralóban aztán előkereste a balatontárkoni ház adásvételi szerződését.

Adásvételi szerződés, mely létrejött egyrészről Tábori Dénes (született: Mosonmagyaróvár, 1981. február 8-án...) és...

Gitta pár telefonnal kiderítette, ki vezette Szoros Adél ügyében a nyomozást. „Hadnagy? Doktor Pálfi Gitta vagyok, igazságügyi szakértő... Nem, ez most nem hivatalos, vagyis az, de nem az én részemről.“ Gitta a bezacskozott késre pillantott. „Gondolom, emlékszik a Szoros Adél-ügyre. Azt hiszem, megtaláltam az elkövetés eszközét, amit lesz, aki azonosítsa. És gyanítom, hogy ez átírja a nyomozás eredményét... Neeem. Véletlen volt, egy megkese-

redett, halott apa vezetett nyomra. Nem az élettárs, hanem a szerető lesz a tettesünk, aki nek volt felesége, és akitől talán túl sokat akart a nő azon az estén... Engem most megtalál Balatontárkonyban. Tudja, hol. És köszönöm."

KIRÁLY FARKAS

KIRAKATBAN

Kezében aktatáskát, karján zakót, fején kalapot viselő, elegáns, de rettenetesen verejtékező férfi nyit be az ajtón, melyen ezen felirat díszel: Dr. Aurel Demian, avocat – ügyvéd. Kalapját a fogasra dobja, zakóját is oda akasztja. Táskáját az asztalra teszi. Ekkor tűnik fel neki a friss cigarettafüst. Oldalra néz – egy széken valaki ül. A Bánságra telepedő júniusi hőség ellen leárnyékolt irodában nem ismeri fel a figurát. Kihúzza a fiókot, amelyben revolverét tartja. A dohányzó figura felemelkedik a székből, és néhány lépést tesz az ügyvéd felé. Megszólal:

– Hát vége van, Aurel?

A doktor félig-meddig megnyugszik. Miklós az, egykori iskolatársa, aki bár jó eszű volt mindig, mégis újságírónak csapott fel. Mondjuk stílusa van, és kitartó, gondolja Demian doktor.

– Valami gengszterfilmből lested el, hogyan kell a frászt hozni az emberre?

– Ó, képzeld, olyan filmet láttam, amelyben beszéltek a szereplők! És énekeltek! Hihetetlen!

– Remek, legközelebb majd azzal jössz, hogy színes mozgóképet néztél. Igen, vége van, ítélet született. Kubelkáné, a fővádlott kapta a legnagyobb büntetést, összesen...

– Ne, kérlek, ezt még ne mondd el! Meg szeretném írni a történetet az elejétől. És jobb, ha magam is csak a végén tudom meg a kifejeletet. Ha nem érsz rá most...

Demian doktor éppenséggel nem érne rá, valaki várja egy kellemesen hűs szalodaszobában. De úgy dönt, mégis szakít némi időt, egy efféle interjú sokat növelhet az egyébként sem kis népszerűségén.

– Ráérek, hogyne. Kérdezel, vagy mondjam?

– Mondd, aztán ha valami nem világos, majd kérdezek.

– Rendben, Miklós. Hozatok valami hűsítőt.

– Szóval itt van a védencem, ez a hölgy, Kubelkáné Vass Anna. Jegyzetelsz?

Miklós felmutatja a térdén tartott noteszt és a golyóstollat.

– Vass Anna nem más, mint dr. Vass Sándor népszerű aradi orvos leánya és egyben Vass Sándor, a jelenleg Amerikában élő, világhírű zongoraművész testvére.

– Ejha! Micsoda família!
– Hát az. Szóval az úrinő még a békeévekben ment férjhez Kubelka aradi tűzér főhadnagyhoz, akitől azonban a háború elején elvált.
– Érthető. Mintsem hogy özvegy legyen, inkább elvált.
– Ebben van igazság, Miklósom, de ha folyton közbevágsz, reggelre se végzünk. Na: a hölgy rövid ideig kereskedelemmel is foglalkozott, egy brassói borkereskedő cég megbízottja volt, az utóbbi időben azonban csak a jótékonysági akciókban vett részt. Aztán nemrég hirtelen letartóztatták. Állítólag névtelen levelek alapján, amelyek azt adták hírül a rendőrségnek, hogy Kubelkáné az utóbbi hónapokban különféle megbízásokat kap Magyarországtól, ezek teljesítéséért pedig pénzt, nem is keveset. A sziguranca¹ megfigyelésbe kezdett, ami, ahogyan sejthető volt, bebizonyította, hogy az úrinő bizony igen sűrűn kap magyarországi leveleket. Ami persze önmagában nem baj. Igen ám, de két ízben jelentős pénzküldemény is érkezett a címére. Aztán egy verőfényes hétfő délben házkutatást tartottak a lakásán, ahol írományokat és leveleket foglaltak le, az úriasszonyt pedig őrizetbe vették. Vége az első fejezetnek.

Kopogtatnak az ajtón, fiatal és csinos hölgy toppan be, az asztalra teszi a tálcát, amelyen két pohár, egy szemmel láthatóan deres szikvizes üveg meg egy némi sötétebb folyadékot – szörp?, whisky? – tartalmazó, díszes palack sorakozik.

- Szabad? – nyúl a hűsítő felé Aurel.
– Köszönöm, doktor úr – mosolyog a másik.
– Doar dacă încetezi cu doktorur. De acord?²
– De acord,³ doktor úr.

Koccan a két pohár.

– Naszóval. Szerdán az aradi rendőrségen Kubelkánét szembesítették az ugyancsak letartóztatott Harangozó Mihály nevű vasúti tisztviselővel. A férfi váltig tagadta, hogy összekötetésben állott volna Vass Annával. Védencem, ez a, nos, úrinő, az egész eljárás folyamata alatt rendkívül idegesen viselkedett. Nyilván az asszony elmeállapotának megvizsgálását kértem, aminek alapján be tudtam volna bizonyítani, védencem annyira beszámíthatatlan, hogy még akkor sem igen lenne felelősségre vonható a tetteiért, ha a terhére rótt bűncselekményt valóban elkövette volna. Mivelhogy Vass Annának aligha állott módjában az, hogy valamilyen fontosabb ügyről tudomást szerezzen. Szerintem legfeljebb romantikus kísérletről lehetett szó.

– Mondod te.
– Mondja a jó védőügyvéd, amilyen én is vagyok.
– Folytasd, kérlek.
– Később a letartóztatottakat egy kicsit megsétáltatták. Átkísérték őket az ügyészségre, ahol azonban nem vették át őket. Miért? Az ünnep miatt. Újabban ünnepkor senki nem dolgozik, észrevetted? Így vissza kellett menniük a rendőrségre. De legalább annyi kiderült, hogy az eljárást ellenük az ügyészség, azután pedig az aradi törvényszék fogja lefolytatni. Ez történt két hónapja, amikor a tárgyalás napját is kitűzték éppen mára. Második fejezet vége. Eddig milyen?

¹ A román titkosrendőrség neve 1940-ig.

² Csak ha abbahagyod a doktorurazást. Rendben? (románul)

³ Rendben.

- Nem éppen regényes, de izgalmas.
- Miklós, az, hogy milyen lesz a riport, csak rajtad áll.

Demian doktor a faliorára néz. Ennek a randinak lőttek, sőt ennek a hölgynek is. Pedig milyen ígéretesnek látszott... Sebaj, lesz másik, a Regát kifogyhatatlan könnyűvérű, jobb életre vágó hölgyekből.

– Mondom tovább. A vizsgálat eléggé súlyos dolgokat derített ki úgy a védencemről, mint Harangozóról, továbbá egy harmadik illetőről, bizonyos Czigány Tódor vasúti munkásról. Kubelkánéről kétségtelenül beigazolódott, hogy egy battonyai kereskedőtől megbízást kapott bizonyos felvilágosítások megszerzésére, és ezeknek a katonai természetű kérdéseknek tisztázását az úriasszony pontosan igyekezett teljesíteni. Bár nem valami nagyobb hadititkokról volt szó, hiszen olyan dolgokról kellett referálnia, amelyek köztudomásúak voltak, és amelyekről a lapok is számtalanszor megemlékeztek, mégis kémkedés gyanúja címén indult meg az eljárás ellene. Nem az első ilyen eset – hopp, ezt ki sem mondtam. Szóval, a vizsgálat a legutóbbi napokban befejeződött. A több mint két hónapos vizsgálati fogság erősen megviselte a védencem, ezt te is el tudod képzelni.

- Nem tudom, még sosem voltam vizsgálatiban.
- Ne is légy, Miklós, nem neked való hely. És itt kezdődik a negyedik fejezet, ha jól számolom.
- Remekül számolod.

– Pompás, pompás. Szóval a mai főtárgyalás. Az egész Cioastă doktor elnöklete alatt zajlott. A vádlottak kihallgatása után rögtön meg is kezdte a tanúk kihallgatását, tudod, nem szereti elhúzni az ügyeket. Manofu vezérkari ezredes elmondta, hogy az első jelentést bizonyos Opris kapitány tette meg előtte. A védencem azzal az ürüggyel kérte tőle az információkat, hogy rendezendő koncertje meghívóinak szétküldéséhez van szüksége részletes ismeretekre a tisztek viszonyairól. Kubelkáné a koncertügyben Babescu ezredesnél is járt. Itt is a tisztek adatai után érdeklődött. Popescu kapitánytól az aradi tisztek tablóját akarta megszerezni. Volt még néhány jelentéktelen vallomás, de ezek említésre sem méltók. Nos, ezután következett Gitta Ágoston doktor, a főügyész. Terhelő bizonyítékként hozta fel, hogy a fővádlott számára a börtönbe levél érkezett, amelyben információt kérnek az ellene felmerült bizonyítékokról. A titokzatos levélíró az ügyész szerint azt írta, hogy pénz van bőven. A védencem pedig – ezt le ne írd, de: amennyi tyúkesze van – válaszolt is a levélre. És amit alig hittem el, levelet írt Harangozónak is. Ebben az episztolában, hogyan is fogalmazzak, figyelemfelkeltő teozófiai eszméket hangoztatott: „Szenvedünk, de meglesz jutalmunk érte, mert értékünk növekszik.” Dumnezeule!⁴ Előzetesen ilyesmit levelezni...

- Nem akarom bántani a védenced, de nem az okos hölgyek csapatát erősíti.
- Hát nem egy Mata Hari. Hogy sajnos vagy szerencsére, erről nem tudok nyilatkozni. Folytatjuk? – kérdezi, miközben egy utolsó lemondó pillantást vet az órára.

– Kérlek – biztatja az újdondász.

– Kubelkáné persze tagadta, hogy a leveleket ő írta volna. Merthogy a levelek nincsenek aláírva, szóval nem ő volt. Ezután Szedlak doktor, a kiváló ideggyógyász állt a bíróság elé. Orvosi szakértő, ha esetleg nem hallottad volna a nevét. Szép mentő vallomást tett Kubelkáné ügyében. Elmondta, hogy a fővádlottat Moldovan doktorral együtt két hétig megfigyelte. Ezután megállapították, hogy a vádlott pszichoneurózisban szenved – ahogy mi mondanánk, hisztériában. Amúgy más öröklött betegségeket is konstataált. Talán túl cifrára

⁴ Istenem! (románul)

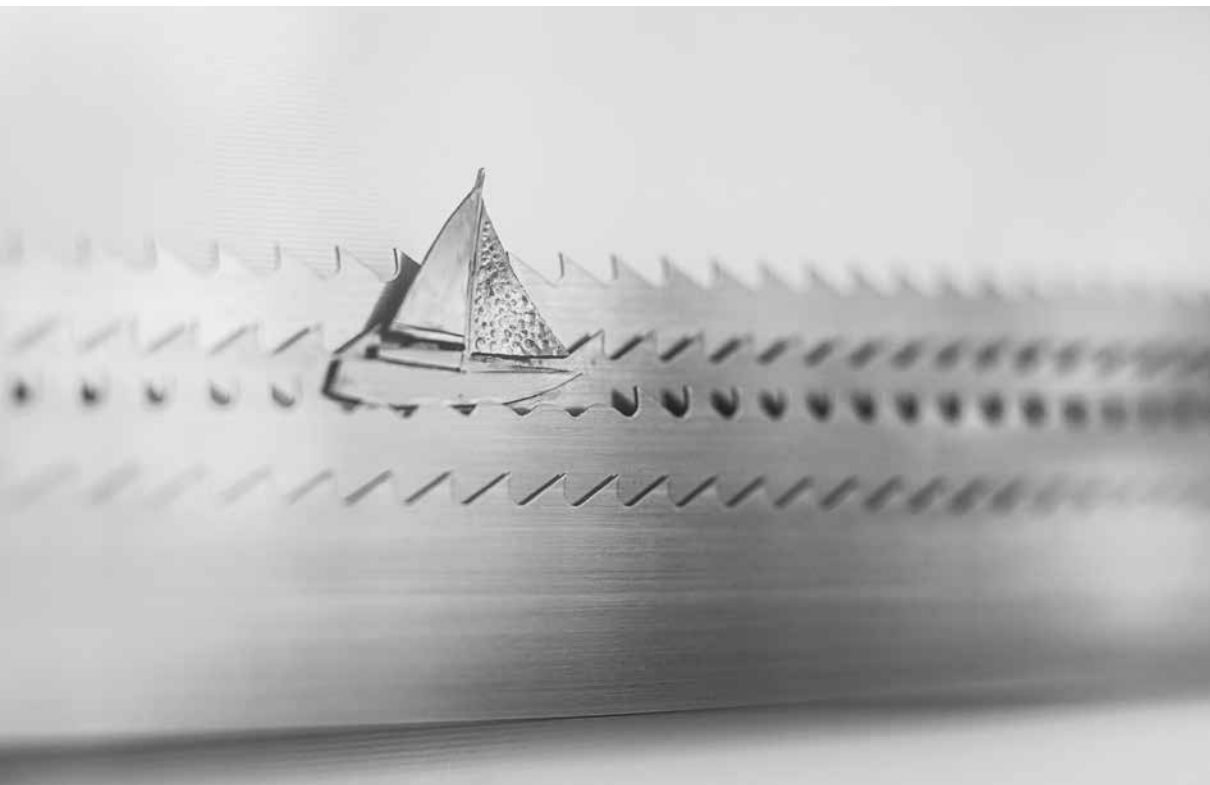
sikerült a vallomása, de most már mindegy. A vádbeszéd során Gitta ügyész súlyos büntetést kért. A kémkedés szerinte be lett bizonyítva. A védőbeszédben nyilván felmentést kértem, de legalábbis az enyhítő körülmények nagy fokú alkalmazását. Hiányosak a bizonyítékok. Tényleg azok. De hát kirakatperben ez nem számít. Lényeg, hogy a törvényszéki tanács este nyolckor ítéletet hirdetett. Cioștă elnök olvasta fel. Kubelkánét kétévi fogházzal és ötezer lej pénzbüntetéssel sújtotta a törvényszék. Harangozót egyévi fogházra és ugyancsak ötezer lejre ítélték, Czigányt felmentette a bíróság. Hogy mit kapott volna valódi kémkedésért, azt csak a jó ég tudja.

– Hú, ezt én még ma megírom, holnap már benne lesz a lapban. Nagyon szépen köszönöm, doktor úr.

– Jössz nekem eggyel, Miklós. Egy regáti feketével.

Egy bő órával és néhány whiskyvel később az ügyvéd eszébe jut valami. Levélpapírt vesz elő, és ráírja: *Súlyosbító körülménynek vette a bíróság, hogy olyan államnak árultak el fontos információkat, amely állam ma sem mondott le a reváns gondolatáról.* A papírt kis borítékba tette. Ráírta Miklós címét. Aztán inkább miszlikbe tépte.

ÉLET II.

ZSIDÓ FERENC

A PÁCIENS

antikrimivázlat

Nem mifelénk történt az eset, mifelénk ilyen dolgok nem történnek. Helyezzük a sztorit például a szabad Amerikába. Mondom, például.

K. B. kis túlzással a léhaság megtestesítője volt. Huszonharmadik évét nemrég töltötte be, naphosszat otthon lebzsel, csak éjszakára jött meg a kedve, mint a bagolynak: olyankor megindult zülleni, bárókba, diszkókba. Anyján élösködött, aki elvált asszony volt, egyedül nevelte nagyra és tündöklőre mákvirágját. Egyetemre hiába küldte, állást hiába szerzett neki, K. B.-nek sem a tanuláshoz, sem a munkához nem fűlött a foga. Mint a mesebeli lusta fiú, csakhogy ő nem volt mesebeli, így esetében a javulás, észhez térés esélyei is igen minimálisnak tűntek. Ráadásul nem is a lustaság volt a legfőbb hibája, hanem mint már említettem, a léhaság. Nevezzük gonoszságnak?

Megkeserítette anyja életét. Ellopta a gondosan kuporgatott konyhapénzt, éjszákanként be-beállított egy-egy ittasan kacarászó lánnyal, hangos, szennyes orgiát csapva, hogy másnap K.-né összeszorított szájjal tuszkolja ki a még mindig szédült hölgyet. Amire az üvegek összeszedésére került a sor, B. is felébredt, szülője igyekezetén hangosan röhögve. Dehogyan szerette ezeket a lányokat! A szerelem ismeretlen érzés volt számára, egyszerűen elvette, amit adtak.

Nem volt tekintettel senkire, sokat zabált, képes volt az utolsó falatokat is elenni anyja elől, néha bent felejtette magát a kamrában, egymás után két-három befőttet üveget is kiürítve. K.-né nem tehetett semmit, nem bírta vele. Nem tudta, hol rontotta el, mikor csúszott ki kezei közül a gyeplő. Csak azt tudta, hogy ennyi rosszaságot egy helyen még nem tapasztalt. Néha már félt is a fiától, olyankor, amikor abból az öncélú gonoszság csírái bújtak ki. Amikor elkapta a farkánál fogva a macskát, s a feje fölött megforgatta, szegény pára visításán éktelenül kacagva. Amikor kitepdeste a papagáj tollait, hogy aztán csupasz testét lefesse kék olajfestékkel.

K. B. az anyját nem bántotta, legalábbis fizikailag. Verbálisan már annál inkább. Kuss legyen neked!, hangzott el néha, az anyja pedig hallgatott, nem húzott ujjat a fiával. Néhány alkalommal – amikor jó hangulatúnak látta – megpróbált a lelkére beszélni, arra kérve, hogy legyen emberszeretőbb és kedvesebb, de olyan hangú elutasításban volt része, hogy végül letett az efféle kísérletekről. Micsoda szörnyeteg hoztam a világra!, gondolta olykor könnyes szemmel.

K. B. megpróbált élösködni, akin lehetett. Akin nem tudott, azt meggyűlölte. Azt is, aki valamiben megpróbálta megakadályozni, vagy egyszerűen csak megszólta galád viselkedése miatt. Mint például a szomszédot is. Anyja azóta is szégyell szembenézni vele, de lassan már az egész kisváros előtt röstelli a fiát, és vele együtt magát is. A szomszéd, merő jóindulatból, arra gondolva, hogy egy kis férfiúi szigor kell a fiúnak, egy alkalommal rápirított, miért nem dolgozik, miért csak cselleng föl-alá. B. másnap megfogta a kutyáját, bakancsos lábával istentelenül megrugdosta,

majd az ekképp megnyomorított állatot beszorította két kerítésléc közé, hátulról nekiállt, s bicskájával előrenyúlva kezdte a bőrét a fejeről lefejtetni, míg a kínoctól megvadult, fájdalomában vonító állat kitepte magát a lécek szorításából, s elrugaszkodott, ekképp elevenen megnyúzva magát, lévén, hogy B. az általa felmetszett bőrrészt keményen markolta... És mindeközben dühtől eltorzult arccal fogadkozott, hogy a gazdája is így járhat, ha nem a maga dolgával törődik.

Az emberek lassan azt kezdték mondogatni, hogy ilyen elvetemült, öncélú gonoszsággal még nem találkoztak, s hogy ez biztosan betegség. Gonoszságbetegség. Első számú szimp-tómája: gonoszság a gonoszságért. Talán gyógyítani kellene. Jobban tenné, ha pszichiáterhez vinné a fiát, kezdték biztatgatni az emberek K.-né, van a városban egy kitűnő szakember, voltak már aggasztó állapotú páciensei, talán vele is elbánik. Addig mondogatták, biztatgatták, hogy az anya lassan hajlani kezdett a szóra, nem maradt más hátra, mint fiát is meggyőzni. Mert hogy először hallani sem akart róla, az természetes. Anyja ígért fűt-fát neki, csalogatta, nógatta, de ő nem akart kötélnek állni. Mit gondolk, kiterítkezem én egy idegen előtt? Hogy jön ő ahhoz, hogy az én dolgaik közt akarjon vájkálni? S különben is!

Már úgy látszott, dugába dől a terv, B. makacsságát nem lehet megtörni, amikor felrö-pent a hír, hogy új pszichiáter érkezett a városba, egy egyetemről frissen kikerült fiatal hölgy, aki megszállottja a munkájának. Ráadásul szép is. Hm, egy hölgy, aki még szép is, habár pszichiáter?, morfondírozott magában K. B., így már kissé másként fest a dolog; nézzük csak meg közelebbről, úgylis anyám fizeti a konzultációt, ha nem tetszik, egyszerűen otthagynom, s eljövök.

De bizony tetszett neki! Szép volt, nőies, puha, gömbölyű, ugyanakkor magabiztos. B. ilyen nővel még nem találkozott. Egészen összezavarodott. Már a mosolyától is, hát még amikor kérdezni kezdett! De összeszedte magát, válaszolgatott, közben meredten nézte. Mint akit megbabonáztak. Csak őt látta. A nőt, nem a pszichiátert. Nem érdekelte, hogy az csak a munkáját végzi. Beleszeretett. Meglepetésére. Először nem tudta, mit kezdjen ezzel a különös érzéssel. Elhessegetni nem bírta, mert úgy igazából nem is akarta, de akkor mi legyen vele? Mire jó? A pszichiáter természetesen látta, milyen változás megy végbe páciensében, és úgy vélte, nyert ügye van. A szerelem hatására biztosan megnyílik előtte. Számára csak ez volt fontos. Beszéltette, arra kérte, mondjon el mindent, amit gondol. K. B. hadovázott, locsogott. Nem, most a gonosz gondolatairól beszélj. Ez körülbelül az ötödik konzultáció alkalmával történt. A fiú értetlenül nézett vissza rá. Milyen gonosz gondola-tokról? A pszichiáter ekkor felemlgetett néhány olyan esetet, amit az anya mesélt el neki. Hogy azok mennyi gonoszságot mutatnak. B. erre azt válaszolta, a francot, ő csak elveszi, ami jár neki. A pszichiáter kipirult, lázba jött, úgy érezte, élete legérdekesebb esete ez. Egy gonosz, aki nincs gonoszsága tudatában. Ha tényleg nincs... Akkor mondd el, hogy mit gondolsz, amikor úgy érzed, közted és a világ között ellentét van – fogalmazta újra kérését a pszichiáter, ezúttal némiképp szakmaiatlanul. Aha, így már világosabb, mosolyodott el B. A szerelem igyekezete megszépítette egyébként torz mosolyát. Az a világ például az

anyám... ha nem akar pénzt adni. De én egyszerűen elszedem tőle, hehe!, villant meg a szeme keményen, a pszichiáter pedig összeresztette. Ma is azt fogom tenni! Vagy a csapos, folytatta hevesen B., amikor nem akar kiszolgálni hitelben. Egyszer belenyomtam a fejét a söröskancsóba... Ha tudnád (a pszichiáter javaslatára tegeződtek, úgymond, a nagyobb bizalom és közvetlenség jegyében), milyen mulatságos volt, ahogy csöpögött le a hajáról a hab, s összekeveredett az orra vérével... A pszichiáter ekkor leintette, hogy rendben, elég lesz, s kikísérte a rendelőből. Még véletlenül se mondta, hogy többé ne tégy ilyeneket. Tudta, úgysem hallgatná meg. És nem is az a legfontosabb.

De B. másnap is elment hozzá, és harmadnap is. Csak az a fontos, hogy őszinte légy hozzám, mondogatta a pszichiáter, de B. nem figyelt, el volt foglalva a szerelmével, annak palástolásával, illetve kifejezésével, mikor melyikkel. A pszichiáter titokban mulatott rajta. Nem, arról szó sem volt, hogy ő is megszerette volna B.-t. Mindössze egy érdekes szörnyetegnek tartotta, akit megszelídíteni kihívás volt számára. Miközben vele foglalkozott, máris az eset sommjáaként megírandó tanulmányára gondolt, mely tanulmány szakmai hírnevet, előrelépést fog jelenteni számára. Mindent meg akart tudni róla. Már a napi programját is kikérdezte. Mit miért csinál. Ma anyám szilvás gombócra hívta a rokonainkat, de én érkezésük előtt felfalom az egészet, mondta B. átszellemült mosollyal. A pszichiáter szinte nem tudta eldönteni, komolyan gondolja-e. És miért falod fel? Csak. Utálom őket. Minek jönnek hozzánk?! A pszichiáter úgy érezte, ez már neki is sok. Vajon még a szerelemben is gonosz?, kérdezte magától, és érezte, ennek mindenképp utána kell járnia. Szakmai kihívás megtudni. A gonoszság szerelmi megnyilatkozása...

Attól a naptól kezdve kezdte közelebb engedni magához B.-t. Beszélgetéseik csapongóvá váltak, egyre gyakrabban érintették a te meg én fogalomkörbe tartozó dolgokat, szót szó, mosolyt mosoly követett, aztán K. B. megfogta a pszichiáter kezét, az hagyta, aztán megcsókolta, annak ez ellen se volt kifogása, aztán ráfektette az asztalra, és magáévá tette, követelőzően és vadul, mondhatni erőszakosan. Utána pedig boldogan (szerelmesen?) nézett rá. Mint aki mindent jónak, rendjén valónak vél. Mint aki élete egyik legboldogabb pillanatát élte át. Mint aki meg van győződve róla, hogy ezzel a másik is így van. A pszichiáter nehezen szedte össze magát, az, hogy kicsúszott a keze közül a dolgok irányítása, szakmailag is megviselte. Arra gondolt, ezzel a kísérettel talán túl messze ment. Ráadásul még mindig nem tudta eldönteni, gonoszság volt-e, amit B., ez a vadember tett vele. Persze szerelemnek is furcsa egy kicsit...

És kiderült, rosszul becsülte föl páciensét, illetve rosszul tervezett. B. ugyanis folytatást kívánt, egész teste-lelke követelte a számára új érzés kiteljesítését. A pszichiáter azonban irtózott és undorodott a közelségétől, a lehelete szagától (a gonosz embereknek a lehelete is más?), és kerek perec megtagadta a vele való újbóli egyesülést. Szerelmes gonosza elképedve kérdezte meg, miért. A pszichiáternek nem volt mit tennie, be kellett vallania őszintén (gonoszul?), hogy az csak egy kísérlet volt. Hogy lássa, hogyan viselkedik olyankor... De immár megtudott mindent... B. szeme összeszűkülte, keze ökölbe szorult: kísérlet? Velem?

Vicceltem, visszakozott ijedten a pszichiáter, átkozva hanyagságát, hogy nem szeretettett pánikgombot irodájába, s miközben másodszor is odaadta magát K. B.-nek, magában megállapította, hogy kísérlete végeredményben sikeres, a gonoszak valóban gonoszak a szerelemben is. Az elsőnél is durvább aktus után mosolyt és kellemet erőltetve magára, receptet írt, majd hosszasan magyarázta a gyógyszerek jótékony hatását, szedésük módját, a túlادagolás veszélyeire is felhíva a figyelmet, kellő szakmai komolysággal.

Két nap múlva K. B. váratlanul elhunyt.

Anyja először megkönnyebbült, majd, a fájdalmas temetés után, a halottkém jelentését indulatosan szemébe vágva nekiállt nyomozni, mert az már mégsem lehet, hogy drágálatos fiacskáját csak úgy elteszik láb alól...

KONTRA FERENC

A HOLD CSENDES SZÍNPADÁN

Az árvaházról álmodott. Ébredés után néhány percre még élénken élt benne az érzés, amelyet az a hely hagyott benne. Csalódott volt, hogy ilyen könnyedén lemondtak róla előző nevelőszülei, mintha megkönnyebbültek volna, hogy megszabadultak tőle. Valaki másra számítottak.

Új családjában olyan volt, mint egy későn született gyerek, akinek volt már egy huszonkét éves fivére. Ő fiatalabb volt tíz évvel, és csak legyintettek, hogy ne aggódjon, fut az idő, hamarosan utoléri. Egy korosztálynyi különbség nem számított. Ha ünnepekkor haza is látogatott az idősebb fiú, csak mosolygott apja kedvtelésén, hogy ugyan miért fogadott a családba egy idegent. Egy gonddal több. De az apja ezt másként látta, úgy gondolta, hogy nem egy kölyökkutyát nevel kedvtelésből, hanem találkozott egy értelmes gyerekkel, akiből tehetséges embert faraghat. Erről próbálta meggyőzni a fiát.

Fogadd el, hogy az öcséd lesz! Úgy érzem, közénk való, és nem akarom erővel nevelni, hagyom inkább úgy fejlődni, hogy a javára váljon. Ő nevel engem, a pusztta jelenlétével emlékeztet arra, hogy itt még mindig én vagyok a családfő, ne adjam alább, fontos kérdésekben nekem kell döntenem. Sosem merne vitázni, de a tekintete szúrós, még ha nem is tenne szemrehányást, én sokszor ránézek, éppen azért, mert az arcvonásai nem tudnak hazudni. Férfias igazságérzet csorog az ereiben. Jó érzés olyan családtagok között élni, akiknek éles az elméjük, és megbízatsz bennük.

A fia bólogatott, és megígérte, hogy tiszteletben tartja apja elhatározását, ha már az öccse egy ilyen okostojás.

Ahogy múltak a hónapok, az új fiú egyre magabiztosabban ült az asztalnál. Anélkül, hogy bármibe beleszólt volna, máris joggal érezhette, hogy felzárkózik a fivére mellé, aki már egyáltalán nem viselkedett vele ellenségesen.

A családfőt mindenki apának szólította, még a fogadott fia is. Neki eleinte furcsa volt, hogy így szólítsa, aztán egy nap a nevelőapja odahívta a szobájába, és valóban komolyra fordította a szót. Lassan, tagoltan azt mondta neki, drága gyermekem, nekem mindegy, hogyan szólítasz, csak szólíts valahogy. Nem a tisztelet mértékéről van szó, hanem arról, hogy fontos kérdésekben döntenem kell. Én fiamnak foglak szólítani ezután, és sem szóban, sem tettben nem teszek különbséget köztetek. Nálunk nem lesz sem mostoha, sem lelenc. Mivel már örökbe fogadtalak, attól sem kell

tartanod, hogy visszakérülsz az árvaházba. Nem próbaidőre vagy nálunk, hanem örökre. Ezt biztosan érzékelted, nem is beszélünk erről többet, de egyszer mindent ki kell mondani hangosan. Ennek a családnak tartása van, nem is lehet bárki a tagja. Ha még vannak nyitott kérdések benned, ha félsz valamitől, akkor most ki vele! Gyerünk, a te szavad akarom hallani!

A fiú tiszta tekintettel nézett nevelőapja szemébe, és egyszerűen kimondta, hogy „apám”. A mostohaanyját már régen az anyjának szólította, olyan rövid idő alatt olyan közel kerültek egymáshoz, mintha régtől fogva családtagok lennének. A fiú egyszer megjegyezte, hogy egyébként is a nagynénjére hasonlít, akit nagyon szeretett, de sajnos elhunyt. A nő ezt olyan őszinte vallomásnak vette, hogy önkéntelenül is elmosolyodott. Akkor szeress úgy, ahogyan őt szeretted!

Lassan leküzdötte a kamaszkor szorongásait, félelmeit. Úgy érezte, nem véletlenül választották éppen őt annyi gyerek közül. Talán már járt ebben a házban, talán valamelyik távoli álmában vagy valamelyik olvasmányában, ahol ugyanilyenek voltak a bútorok is. Még nem jött rá a rejtély nyitjára, csak megérzései voltak, de lassan felderítette a sötét zugokat is, nyomokat keresett. Mintha egy terv része lenne. A szobája a személyes birodalma volt, az ablakkal szemközi falat óarany, ovális keretben egy festmény uralta: a Holdban Dávid hegedült, mellette Cicelle táncolt érzéken dekolált, királykék bársonyruhában, ők voltak a jövő komédiásai, akik tudták, mi következik. A kétoldalt fiókos, intarziás mahagóni íróasztalon a saját könyvei és füzetei sorakoztak. A rendet mindenki tiszteletben tartotta. Jelzés nélkül sosem léptek be. Így volt ez most is, a határozott kopogásból felismerte a mostohaapját.

Holnap kimegyünk az állomásra, a délutáni vonattal érkezik a fiam, mondta baljós hangszíval a családfő. Baj van vele, vizsgálatokat végeztek, várjuk a diagnózist. Még az orvos sem tudja pontosan, mi lehet. Remélem, nem az esze ment el. A hónap végére ígérték az eredményeket. Erről ő maga nem tud semmit; kértem, hogy tartsák titokban előtte a lehetőségeket. Előbb én akarom tudni, aztán majd meglátjuk: örömhír lesz, vagy valami közölhetetlen végeredmény. Azért jön haza, hogy nyugodt körülmények között gyógyuljon meg. Szerintem megérted, hogy ez most rányomja a bélyegét a család hangulatára. Nagyon kell igyekeznünk, hogy ne sejtse az aggodalmunkat. Türelem kell hozzá. Koncentráljon a szerepére, amit tanul, az a legjobb neki a változáshoz; hazahívtuk, kiemeltük abból a közegből, amely megbetegítette. Mert akkor a várható sikerélményre koncentrált.

A fiú tudomásul vette, hogy mostantól bevonják a család fontos kérdéseibe, tehát számitanak rá. Természetesebbnek érezte a légkört maga körül. Nagyobb önállóságot kapott, lekötötték a figyelmét az olvasmányai, és az iskolában sem akart lemaradni a többiektől. Sok mindent pótolnia kellett. Már saját maga rakosgatott át mindent a szobájában, ahogy neki megfelelt. Elégedetten nézegette a polcain az eredményt.

Mégsem lett önző, csodálta mások tudását és tehetségét. A bátyja született művész volt. Naponta talált ki valami újat, kísérletezett, amivel rendre meglepte őket. A hosszú ebéd-étkezészt végigirakta üvegfigurákkal, pontosabban mindenféle apró tárggyal, ami átlátszó volt és üvegből készült. Az angyal állt az élen, aztán apró festett állatfigurák és csészek következtek. Ők voltak a szereplők. Az öccse elégedetten nézte a néma színielőadást az abrosz fölött. A szülei aggódva figyelték a véget nem érő alakoskodást, és nem voltak hajlandók részt venni benne.

A vacsoránál letették sorban az evőeszközöket, a szalvétákat, és arra készültek, hogy magára hagyják, amikor váratlanul felemelte a hangját.

Várjatok még! Hallgassátok Shakespeare-t, ő megmondta előre!

*A történet mindenki életében
Az elmúlt időt alakítja újra.
Ezt megfigyelve megjósolhatod
Körülbelül a dolgok fő irányát,
Mely még nincs is, de már csíráiban
És gyöngye kezdetében zárva él.*

Az apja másnap délután alaposan kioktatta a fiát.

Nem rohanhatsz szakadatlanul agytekevényeid labirintusában! Mit akartál mondani tegnap azzal az idézettel? Úgy hangzott, mint egy ómen, a te rögeszméd. Néha meg kell beszélni, miféle kísértetek vesznek körül. Rájöttem, mi a te bajod. Kisebbrendűségi komplexusod van. Tudod, mi az? Így hívják, ha valaki kevesebbre becsüli magát, mint amennyit ér.

Egy darabig csak hallgatott, bólogatott, később se nézett az apjára, csak úgy mondta maga elé, ami éppen az eszébe jutott.

Megmondom, nekem mi kell. A képesség, hogy felszabadítsam mások fantáziáját. Várászlattal szeretném megajándékozni az embereket. Bármit elváltoztatok a kedvükért. A művészet nem valami elfajzott ösztön. És ha ez bűn, akkor kárhozzam el érte. Igen, az életben túl sok a köntörfalazás, a behódolás. Azt a művészt szeretem, aki erős, merész alapszínekkal fest. Én kerülöm a pasztellt, a szürkét, a kompromisszumokat.

Hazajött szerepet tanulni, egy másik színházba pályázott, amihez be kellett magolnia a szöveget, hogy felvegyék. Egyik délután arra kérte újdonsült öccsét, hogy végszavazzon neki, kövesse a dráma dialógusait a papíron. Hamar megtanulta, hogyan segítsen a bátyjának. Türelmesen ült a másik kanapén, szemben vele, és várta, hogy eszébe jussanak a szavak, a mondatok. A cigaretta előtte volt az asztalon. Kivett egy szálat, és a szájába tette. Remegett a keze. Az első gyufa nem gyulladt meg, levált róla a foszfor, ahogy végighúzta a doboz oldalán. Amikor a másodikkal is ugyanez történt, a földre hajította. Közben önmagát javította, korrigálta saját hangsúlyait.

A fiú csak bólogatott, mintha pontosan értené. Nem tudta, mi zajlik a színházakban, miért kell egyikből a másikba menni, csak azt látta, hogy két hónap alatt, mire felkészül, talán bele is bolondul a szerepébe, miközben az egész házat a feje tetejére állítja. A szüleit folyton monológokkal állítja meg. Nem sajnálatról volt szó, hanem a lejtőn elindult sorsról.

A várakozás olyan volt, mint amikor lassú vonat érkezik, tapintható volt a feszültség közeledő zakatolása, és a türelem fogyni kezdett, amikor harsány jelmezeket szedett elő a bőrröndjéből, és azokban járkált a kertben, miközben papírlapokról fennhangon olvasta a szerepét. Teátrális hanghordozásától visszhangzott a környék. Az utcáról a cédrusok között be lehetett látni a kertbe, ami nem volt túl szerencsés. Volt, aki csodálta a megszállott fiatal embert, mások bolondnak nézték. Néha a szerepét játszotta az emberek fölött szárnyalva, néha pedig éppenséggel alattuk járt, és szenvedett attól, hogy nem becsülik, és inkább szánakozva figyelik aláhullását, akiből úgysem lesz semmi.

Az árnyékliliomok szegélyének hosszú sora mellett söpört végig lila bársonypalástja, olyan testtartással vonult, mint egy király. Holott csak a szellemi fölényét akarta érzékelteni, a szerepe szerint könyvárus volt csupán, aki kocsmatöltelékekkel keveredik vitába, és folyton kigúnyolják. A fiú a verandáról figyelte a jelenetet. Ismerte a darabot, hiszen már többször is végigolvasta, és tudta, miről szól, hol tart éppen. Néha bólogatott, mert megta-

lálta a hangját, néha viszont megbicsaklott, és még a szövegét is eltévesztette, valahol másutt folytatta. Megállt, és tétovázva keresgélte a memóriájában, kifejezéseket ismételve.

Egyre világosabbá vált, hogy nemcsak a nagy erőfeszítésekbe lehet belefáradni, a ki-
rekesztettségbe is belefáradhat egy művész. Nézte, mennyi kinnal tanul, de közben nem
tudta kiverni a fejéből azt, amit a mostohaapja mondott róla, hogy iszonyatos fejfájások
rohamaival küzd, rengeteg gyógyszert szed. Amit az arcán látni, az lehet a beleéléstől, aho-
gyan azonosul a szerepével, de lehet az igazi fájdalomtól is, amit gyötri. De lehet a bizony-
talanságtól, a feszültségtől vagy a kételytől is, amerre a gyógyszerek viszik. Mind rosszabbul
lett, ami belopózott lassan a tárgyak mögé, és ott lopakodott az elkapott tekintetekben,
melyekkel az állapotát fűrkészték. Aggodalom keveredett a félelemmel. Több lett a né-
máság a reggelinél, élesen csengtek az evőeszközök az ebédnél a porcelánokon, és néha
minden ok nélkül hullt a padlóra egy-egy pohár. Közben mindenki zavartan hallgatott.

Egyik délután, amikor már csak a nevelőapjával maradtak az ebédlőasztalnál, a fiú arról
mesélt, hogy mi szeretne lenni. Egy tengeralattjárón lehetne földtani kutatómérnök. A ne-
velőapja elmosolyodott. Éppen ilyesmire számított. Ebben a korban a fiúk még azokban
a kalandregényekben élnek, melyeket olvastak.

Fiam, éppen ilyen voltam én is, veregette meg a vállát a mostohaapja.

Ekkor kétségbeesetten rontott be a nevelőanyja, hadarva adta elő, hogy valami történt.
Ott hever a kertben. Segítsetek rajta!

És valóban: ott hasalt a dáliaik között, jelmezében, körülötte a szétszórt papírlapokkal,
a szerepével, melynek a rabjává vált.

Úristen, meghalt? Szaladt le a lépcsőn a fiú. Ő volt, aki először ért oda hozzá, minden
erejét összeszedve megfordította a testet, hogy lássa az arcát. Letörölte róla a port, szív-
ritmusra nyomta a mellkasát, ahogy tanulta, és fivére tekintete lassan életre kelt. Köhögni
kezdett. Levegőért kapkodott még, de máris megjött a hangja, és csak annyit mondott,
hogy semmi, semmi, csak megszedültem, mintha lassan ölő mérget kapnék, hogy ne le-
gyen feltűnő a távozásom.

Addigra odaértek a szülei is, leszedték róla a dáliaabokrot, amit magával rántott, ahogy az
ágyásba zuhant, a hatalmas virágok szirmai felfogták az esés súlyát, és úgy hulltak rá, mint
valami bíbor takaró.

Ettől kezdve mindig volt vele valaki. Alig titkolva, hogy vigyázni kell rá. Ha nem is mérték
az időt, ki mennyit tölt vele, valaki mindig ott volt a közelében, rajta tartotta a szemét. Így
váltották egymást, olyan katonásan, mint a járőrök, valaki mindig követte, bármerre ment.

Napokig nem történt semmi érdemleges. A nevelőszülőknek valami dolguk akadt a vá-
rosban az ügyvédjüknél. Már sötétedett, és még mindig nem értek haza.

Apám és a vonatok valahogy mindig elkerülték egymást. Emlékszem, hányszor történt
meg, hogy csak álltam a peronon egyedül, már mindenki elment, és indultam volna haza,
akkor jött apám. De ragaszkodott hozzá, megígérte, hogy kijön elélem. Most viszont ott
álltatok a peronon apámmal, amikor a szerelvény az állomáson megállt. Milyen furcsa volt:
apám és az újdonsült öcsém. Pontosan, szépen, ahogyan az érkezőt várni kell.

Ragaszkodott hozzá, hogy együtt menjünk eléd.

Semmit sem tehetsz apám akarata ellen. Kiválasztott téged. Mindent eltervezett. Gyere,
most kimegyünk a kertbe.

De hiszen sötétedik.

Csak nem félsz?

Nem félek.

Akkor kövess, nem tévesztem el az irányt csukott szemmel sem, én itt nőttem fel.

Miért megyünk?

Hallgass, nem tehetsz róla! A csend is számít, egy igazi színműben a szívdobogás adja a jelenet ritmusát. Csak kövess engem, akkor az ösvényen maradsz. Ilyenkor még a virágok is hallgatnak, nincsen illatuk sem, hogy ne árulják el magukat. Éjszaka nem illatoznak. Legfeljebb az estike. De az árulónak számít a többiek között. Elmúlásszaga van az őszi kertnek.

A selyemakác lehullt, elszáradt virágai ropogtak a lábuk alatt. Az ablakokból kiszűrődő fénypásmák csíkjai mintázták előttük az ösvényt.

Itt megállok, és elmondok egy monológot. Hallgasd végig, nem kell semmit tenned. Nem is kell semmit mondanod. Csak kell valaki, aki meghallgat.

A monológ a hazatérő fiú beszámolója volt, hogyan élte át viszontagságos útját, amikor utcáról utcára járt, közben körülvették a kíváncsiskodók, lapozgatták a kocsira rakott könyveit, melyek bűnös olvasmányok voltak, tiltott szerelmekről szóltak, és sosem lehetett tudni, ki a tömegben az áruló, ki adja fel, és ekkor ismerte meg az embereket, olvasott a vonásaikból, ettől kezdve lett az üldözött vándorok magányos szószólója, akik a könyveket írták.

Indultak lassan vissza a ház felé. Már a sötétség sem tűnt beláthatatlannak, inkább csak kettéosztotta a kertet fekete árnyakra és mélykék mennyboltra. A csillagok olyanok voltak, mintha mécsbogarak araszoltak volna szerteszét.

Fiú, most figyelj rám! Majd visszatérek egyszer, addigra megismered az éjszakát. Nem téveszted el az utat, a sötétség nem lesz az ellenséged, és sokkal bátrabb leszel. Meglátod, amikor felnézel az égboltra: én hajlok meg a Hold csendes színpadán.

MAJOROS SÁNDOR

A MEGYEBÍRÓ ÍRÓASZTALA

A nyomozótiszt mogorva ábrázattal kászálódott ki a távolsági delizsánsz porlepte kupéjából. Bosszúsága érthető volt, hiszen egy nyilvánvalóan bagatell ügy miatt kellett idezarándokolnia a világ végére: a kisváros méreteihez képest talán túlságosan is hivalkodó városházán valaki módszeres alapossggal miszlikbe aprította a megyebíró évszázados kort megélt íróasztalát.

Fővárosi körülmények között ez egy bagatell ügy, de itt, az isten bal lapockája mögött osztályon felüli csoda. És mert a bejelentés szerint olyan irattárolóról van szó, amelyben bizalmas okmányok is lapulhattak, nemcsak rongálás, hanem gyaníthatóan súlyos büntény az, amivel jelen esetben számolni lehet.

Ezzel áltatta magát a nyomozótiszt, miután kurtán odabiccentett a fogadására küldött jegyzőnek, majd útipoggyászát rábízva a jegyzővel együtt érkező hivatalsegédre, határozott lépésekkel megindult a kisváros főterét csaknem teljesen betöltő városháza felé.

A megyebíró, a titkárnője és a jegyző a gaztett helyszínén várakozott. A nyomozótiszt energikusan lépett be az eltűlt méretű irodába, és azonnal szemébe ötlött a nem mindennapi látvány: a mives asztalosmunkának számító bútordarab vandál módon fölaprítva, a belőle kiszóródott papírok közé dermedve idézte föl azt a fajta mulandóságot, amellyel a nyomozótiszt a munkája során lépten-nyomon találkozott.

– Tartózkodtak az áldozat fiókjaiban bizalmas okiratok? – fordult a jól táplált, vidéki mércéhez képest kifejezetten elegáns megyebíróhoz.

– Nem tartózkodtak – jelentette ki a megyebíró, és egy fehér zsebkendővel megtörölte erősen verejtékező homlokát. Láthatóan szenvedett a nyár elejéhez képest szokatlan hőségtől. A nyomozótiszt figyelmét nem kerülte el ez a mozzanat, mint ahogy az sem, hogy a megyebíró mellett álló, kék színű írómappát ölelgető titkárkisasszony föltűnően csinos. Mindezt egyetlen pillantással nyugtázta, aztán zakója zsebéből előhalászta azt a kicsiny, bőrfedelű noteszt, amelybe olyankor szokott firkálni, ha fogalma sem volt, mely irányban kezdje a vizsgálódást.

– Ha nem tűntek el iratok, vajon kinek s mi oka lehetett arra, hogy bestiális kegyetlenséggel kivégezzen egy ártatlan íróasztalt? – kérdezte a körülötte állóktól.

– Hogy őszinte legyek... – sóhajtott a megyebíró – ...fogalmam sincsen. És hogy a tanácstalanságom még vemhesebb legyen: úgy találtam rá az áldozatra, hogy az ajtó zárva volt, nem beszélve az ablakokról, amelyeket tavaly azért reparáltattunk meg, hogy egy kísértet se bújhasson be éjnek évadján.

– A kísérteteket most hanyagolhatjuk – mondta a nyomozótiszt. – Inkább vegyük sorra azt, kinek van kulcsa ehhez az ajtóhoz, vagy hogy a meglévő kulcsokhoz ki férközhett hozzá.

– A kulcsokkal én rendelkezem – lépett előbbre a fal mellett álló jegyző. Nyugodt volt és határozott, akár a legelvetemültebb briganti.

A nyomozótiszt éppen csak ráemelte a pillantását, és máris tudta, hogy ez az ember nem lehet asztalpusztító. Olyan vékony a karja, és olyan beesett a horpasa, hogy a tollat is alig bírja el, nemhogy a fejszét.

– Hozzáférhetett még valaki azokhoz a kulcsokhoz? – kérdezte közömbösséget színélve.

– Reggelente én nyitok és szellőztetek – mondta a csinos titkárnő pironkodva. – Így tettem ma is.

– Ezek szerint a kisasszony fedezte föl a bűncselekményt?

– Sajnos igen. Kitártam az ajtót, és ott feküdt az istenadta – szipogott a kisasszony. – Azt hittem, elájulok a döbbenettől. Még jó, hogy Csicska úr itt sepregetett a folyosón. Ő hallotta meg a sikoltásomat.

– Csicska úr?

– A félnótás Csicska Géza bácsi – mutatott a megyebíró a nyitva hagyott ajtón besettenkedő öregre. – Kicsit megzakkant, amikor kilencvenháromban a szüreti mulatságon fölrobant mellette egy egész kocsideréknyi petárda. De azt leszámítva, hogy azóta nehezebb a felfogása, teljesen ártalmatlan. Felebaráti szeretetből tartjuk itt, mert a söprögetésen kívül nem lehet rábízni semmit.

– És mi történt azután, hogy Csicska úr meghallotta a kisasszony velőtrázó sikoltozását?

– Nem is volt velőtrázó... – szabadkozott a titkárhölgy bártortalanul. – Csak annyit mondtam, hogy jesszusatyaúristen, mégis mindenki becsődült.

– Én érkeztem harmadiknak – mondta a jegyző.

– Én pedig ötödiknek – törölgette a homlokát a megyebíró.
A nyomozótiszt gyors fejszámolást végzett.
– Ezek szerint volt egy negyedik érkező is.
– Ördöge van bodzából! – dörögte egy hang a folyosóról, aztán az ajtófélfák rájárában megjelent egy szép nővéssű, harcsabajusú parasztleány.
– Maga meg kicsoda? – nézett föl a papírmunkából a nyomozótiszt.
– Kajd János vagyok, a parádés kocsis, instálom tisztelettel – biccentett a parasztleány. – Én jöttem be negyediknek.

A nyomozótiszt ráemelte a kocsisra a tekintetét. Erőtől duzzadó magyar legény állt előtte, lerítt róla, hogy furmányos magabiztossággal bánik az ustorral, de a lapáttal, baltával sem jön zavarba, ha úgy hozza a helyzet. A dolog fizikai részét tekintve tehát csakis ő lehetett az elkövető. Csak az indítékait kellett kideríteni.

Kissé hátrébb lépve a nyomozótiszt elgondolkodást színélve nézegette az asztal roncsait, amelyek már nemcsak hogy kihűltek, hanem bele is kövültek a bútormerevség állapotába. A társaság pissenés nélkül ácsorgott mögötte. Tovább fokozva a feszültséget, a nyomozótiszt ekkor kinézett az ablakon, le a déli napmelegbe burkolt, nyári fényekkel glazúrba vont főtérre, ahol egy árva lélek sem tartózkodott. Valószínűleg akkor sem lehetett ez másként, amikor a galád tett elkövetője hangos fejszecsapkodás közepette aprította az íróasztalt. Nem kellett hozzá túl nagy kombinációs képesség, hogy a nyomozótiszt kiderítse: ezen a civilizációtól elzárt helyen évtizedekre visszamenőleg ez volt a legizgalmasabb történés.

Sokéves rutinját és a zseboráját elővéve regisztrálta, hogy már ebédidő van, és hogy itt bizony valamilyen bosszú lehet a háttérben. De miféle revans az, amelynek egy íróasztal az áldozata? A megyebíró aláírhatott valamit, ami rosszul érintette a parádés kocsis? Ilyesmi aligha lehetséges. A kocsis, mint egyedüli számításba vehető elkövető, más indulatokhoz szokott. Gondoljunk egy kicsit az ő fejével! Vajon mi az, ami miatt egy ilyen zsánerű férfiember lecseréli az ustor a fejszére?

A megyebíró finoman megköszörülte a torkát, de hogy mire akarta rávenni a nyomozótisztet, azt csak ő tudhatta. Az mindenesetre elfordult az ablaktól, és a kocsihoz lépett:

– Asztalgyilkosság megalapozott gyanúja miatt ezennel letartóztatom!

Ahogy azt várni lehetett, a letartóztatott szeme ettől meg sem rebbsen. De a jegyző zavartan megigázította a kézelőjét, a megyebíró pedig elvörösödött, és csuklást színlelt, miközben az öreg Csicska többször is megvakarta a tarkóját – mindig ugyanazon a helyen –, miközben a titkárnő cincogó egérhangon elpityeredett.

A nyomozótiszt számára ezzel összeállt a freskó. Hátratett kézzel állt meg a szoba közepén, majd tekintet nélkül a jelenlévők lelki érzékenységre kórbonctani alapossággal beszélni kezdett:

– A tényfeltárás során arra a megállapításra jutottam, hogy az áldozat, mármint az íróasztal, tevékeny közreműködője volt a bíróságnál titkárnői minőségben foglalkoztatott ifjú hölgy és a munkáltatója között kialakult, a bizalmasnál valamelyest elmélyültebb kapcsolatnak. Az összetört asztal lapjának darabjait megszemlélve lehetetlen volt nem észrevennem, hogy egy női fenék formájú részen lekopott róluk a lakk, ami arra enged következtetni, hogy sokszor egymásután fölforrósodott női fenékek kerültek heves interakcióba. Mivel ez a bútordarab a hölgy munkáltatójának tulajdona, kézenfekvő, hogy a reáhelyezett és a lakkréteg lekoptatásában aktív szerepet játszó női hátsóhoz az említett úrnak tevékeny

köze van. Mindezt a köreinkben jelen lévő hölgy szoknyáján keletkezett és jól láthatóan kivasalhatatlanná kövesedett makacs ránc és a szintén köreinkben jelen lévő munkáltató úr zavart idegessége bizonyítja. Az asztal emiatt az elkövető szemében cinkosa, mi több tettestársa lett annak a személynek, akit az elkövető alacsony beosztása miatt nem vonhatott felelősségre.

Hölgyeim és uraim! Ha egy kocsis féltékeny lesz, nem habozik fejszét ragadni, hogy azon az oktan tárgyon töltsen ki a bosszúját, amely véleménye szerint minden bajának okozója. De hogy a többiek se érezzék magukat teljesen ártatlannak, nem hiábavalóság rávilágítani arra, hogy mindezt csak segítséggel vihette végbe. Per pillanat arról van szó, hogy a jegyző úr, aki szintén a csinos titkárnőre aspirált, készséggel átadta a kulcsot a kocsisnak, aki viszont nem hozhatta volna be az épületbe a baltát az öreg Csicska közreműködése nélkül. Tőle ugyanis senki nem kérdezné meg, miért flangál baltával ott, ahol erre semmi oka nincsen. Így aztán elmondhatjuk, hogy a szegény, kiszolgáltatott íróasztal elleni cselekményből mindnyájan vastagon kivették a részüket. Az ügy ezzel mindannyiunk számára megnyugtatóan lezárult, mert megállapítható, hogy a bűntett nem hordoz magában államrendelletes felhangokat vagy egyéb politikai indítékot. Az esetleges kártérítési igényeket majd polgári peres úton rendezzék le egymás között, ám előtte árulják el, hol lehet ebben a porfészekben egy jót ebédelni.

– Itt szemben, a Vörös Kakriban! Príma náluk a pacal! – készségeskedett a jegyző, és már mutatta is az utat a nyomozótisztnek, aki emiatt néhány pillanatig azon tűnődött, hogy tán mégiscsak tévedett, és ez a nyápic alak a kulcsfigura.

A keménykötésű, jó svádájú kocsis derűs nyugalma ugyanis arra engedett következtetni, hogy túl van már azon, amely után ez a göthös, aktakóros jegyző csak vágyakozhat. Legfeljebb pénze van kevesebb, de azt némi asztalcsapkodás után megszerezheti. Pláne, ha a csapkodást fejszével végzi, megbízatásból. Szerencsére mindez most már nem nagyon számított, mert hiszen a nyomozás végére odakerült a pont.

A Vörös Kakrihoz közeledve pedig egyre csábítóbban hömpölygött szembe a frissen főzött pacal mennyei illata.

HORVÁTH VIKTOR

KRIMI

1. A gyilkos érkezése

1.1. A gyilkos áthelyezte a súlypontját a sarkáról a teletalpára, aztán a talpa elejére, a cipője orra alatt besüppedt a szőnyeg, préselődtek a gyalpúszálak; ekkor a gyilkos felemelte a hátul hagyott lábát, így tovább növekedett a nyomás az elől lévő cipő talpa alatt, és a gyalpúba szorult levegő süvítve áramlott a bolyhok alagútjain, mikroszkopikus szarutörmelék gomolygott láthatatlanul a cipő körül; megállt a levegő-

ben tartott másik lábával, majd leengedte, de még a sarkán tartotta a súlya nagy részét, aztán felemelte a hátul lévő lábát, előbb a sarkát, aztán a cipője talpán végiggördítve a súlyt, a szőnyeg anyagába pedig visszasüvített a levegő, ahogy a horgok-bogok rugalmasan felemelkedve lélegeztek.

Lélegzett, aztán újra lépett, ügyelt az egyensúlyra, a hangtalan, biztos mozgásra. Tekintete az ajtón. Odaért, lenyomta a kilincs fogantyúját, elfordította a rozettaalaplapban a tengelyt, és a zárnyelv megmozdult.

1.2. Inkább mégis visszament a szalon bejáratához, és újrakezdte. Óvatosan lépkedett, hogy zajt ne üssön, süppedt a talpa alatt a gyapjúszőnyeg, nézte a közeledő kilincset, feketé kesztyűs kezével finom műszerolajat cseppentett a kilincs és a zár rozettája közé, aztán olyan lassan nyomta le a fogantyút, hogy maga is alig, alig, de azért érezte, ahogy a zárban fordul a tengely és mozdul a zárnyelv.

1.3. Másnap Holmes gyalog érkezett a helyszínre, az előszobában a szobalánynak adta a kalapját, a szalon ajtaján műszerolajat cseppentett a kilincs rozettája mögé, benyitott, a léptei alatt süppedő gyapjúszőnyegben préselődtek a szálak, a mikroszkopikus szemcsék felhőjét kilélegző gubancokban akkorát reccsent egy-egy kettéroppanó szaruoszlopocska, mint egy ágyúlövés, amelyet csak a mélyben meglapuló atkák hallhattak volna, ha lett volna fülük, aztán.

Inkább visszament, újra benyitott, és szokásos lépteivel ment végig a szalonon.

– Minek settenkedni – mondta Wattsonnak, aki a szalonban várt rá, és most szenvtelenül nézte őt.

Holmes a könyvtárszoba ajtajához ment, ott vattapamacsot szedett elő, mintát vett vele a zárról, és megszagolta.

– Kiváló, Wattson, kiváló. A legfinomabb varrógépolaj. Mire következtet ebből?

– A tettes beolajozta a zárat.

– Pontosan, barátom, pontosan. És miért tette ezt?

– Nem akart zajt ütni az ajtóval, amikor benyit a könyvtárszobába.

– De miért feltételezte a tettes, hogy nyikoroghat a kilincs? Mondja, Wattson, találkozott odakint a szobalánnyal? Maga is észrevette a szemében a... Hogy is mondjam csak... A szemében a haragot?

– Melyik szemében? Amelyik alatt a hematóma van? Úgy értem, a véraláfutás?

– Mindkettőben együtt, Wattson. Nem csak abban, amelyik alatt monokli van.

Ami ezután történt, egy pillanat műve volt. Kivágódott a könyvtárszoba ajtaja, kirohant rajta Morton felügyelő a Scotland Yardtól, és feldúltan kérdezte tőlük:

– Nem látták?

– Kicsodát?

– A gyilkost. Valahol itt kell lennie.

1.4. Feladat

Változtasd a tempót a kombinatorika elvei szerint, pl.:

1.4.1. gyilkos-gyors, Holmes-lassú, Morton-normál,

1.4.2. gyilkos-normál, Holmes-gyors, Morton-lassú stb.

Ne a szereplők mozgásának sebessége változzon, hanem csak a mozgások elmesélésének ideje. A szereplők ne vegyék észre, hogy az író megváltoztatta a tempójukat.

2. A nyomok

2.1. Morton felügyelő leplezetlenül ellenséges volt Holmesékkal.

- Á, maga is megjött, Holmes? Mit akar már megint? Nem látja, hogy az áldozat halott?
- Nem, mert az emberei letakarták. Ki tette?
- Az embereim.
- Ugye megengedi, hogy néhány kérdést tegyek fel az embereinek. És a személyzetnek.
- A személyzettel már beszéltem, nem hallottak és nem láttak semmit. De maga csináljon, amit akar.
- Megnézhetjük az áldozatot?
- Nézzék. Ilyet még úgysem láttak.

2.2. A szobalány

- Miss Plath, kérem, mondja el, mi történt tegnap, miután a nap betegesen izzó mélyvörös korongja a horizont fölött tornyosuló felhőtömeg mögé hanyatlott, és az ódon kastély körüli nagy, homályos parkot úgy fedte be a vészjóslo, mély csend, ahogy a morfiomtúlادagolás áldozatának megtört fényű szemét lefogja a halál.
- Nos, bevitem a matéteát Don Julio Florenciónak a könyvtárszobába.
- Don Julio Florencio egyedül volt, amikor ön bevitte a matéteáját?
- Nem, az úrnő is ott volt. Don Julio Florencio javasolta, hogy nézzenek meg együtt egy filmet.
- Feltűnt nekem, hogy az ön bal szeme alatt véraláfutás keletkezett, egy úgynevezett monokli. A közepén a kékeslilából a szélek felé zöldbe, majd sárgába játszó árnyalattal. Ön ölte meg Don Julio Florenciót bosszúból, mert perverz erotikus játékaik során ő kikötöztette magát önnel, de miközben ön dildót nyomott a fenekébe, a lába elszabadult, és véletlenül fejbe rúgta magát?

2.3. A kertész

- Kérem, Mr. Plath, mondja el, mit látott tegnap este nyolc után.
- Semmit nem láttam. Csak az úrnő ment ki sétálni a parkba.
- Ön olajozta be a kilincset?
- Én hát. De már két hete. Mert szólt az úrnő, hogy nyikorog.
- Ugyebár az ön felesége itt a szobalány. Ön vert monoklit a bal szeme alá? Esetleg Don Julio Florencio? Esetleg az úrnő? Esetleg féltékenységből tette ezt?
- Kicsoda? Én vagy Don Julio Florencio vagy az úrnő?
- Nem tudom, Mr. Plath, éppen ezért kérdeztem öntől.
- De melyiket kérdezte a három közül, Mr. Holmes?
- Mindegyiket.
- De mindegyik nem verhetett monoklit a feleségem szeme alá.
- Menjen a fenébe, Plath, maga egy igazi bunkó. Ne, várjon, kérem, inkább külön kérdőzöm. Maga csinálta?
- Mit? A gyilkosságot vagy a monoklit?

2.4. Carol Dunlop (az özvegy)

- Mr. Holmes, bocsásson meg, hogy szóvá teszem. . . Az ön sliccéről lepattanhatott egy gomb.
- Köszönöm. Mrs. Cortázar, elmondaná, mikor látta tegnap utoljára a férjét, Don Julio Florenciót?

- Igen, a könyvtárban beszélgettünk a kedvenc krimisorozatáról.
- Együtt nézték meg a filmet?
- Ó, nem, tudja, Mr. Holmes, nem rajongok a krimikért. Kimentem sétálni, és mikor a beteges vörösen izzó napkorong a látóhatár fölött tornyosuló felhőtömeg mögé hanyatlott, én mind mélyebben hatoltam be az ódon kastély körül sejtelmesen hallgató hatalmas park mélységes árnyai közé.
- Tud róla, hogy valaki bántalmazta Miss Plathot, az ön szobalányát?
- Arra gondol, hogy a szobalány ölte meg három késszúrással Don Julio Florenciót, mert az erőszakot követett el rajta?

2.5. Holmes, Wattson és Morton

- Wattson, mondja, mik a benyomásai. A szobalány volt?
- Nem. A friss monokli sötétlila. Az övé pedig olyan zöld meg sárga árnyalatú, tehát legalább tíznapos.
- Maga az orvos, maga tudja. Akkor a feleség lehetett?
- Nem, mert a feleség azt hitte, hogy három késszúrással ölte meg a szobalány Don Julio Florenciót, holott nem hárommal.
- Akkor mégis a szobalány volt? Vagy a kertész?
- A kertész nem lehetett, mert már régen beolajozta a kilincset, tehát tudta, hogy az ajtó nem nyikorog.
- Carol Dunlop is tudta a kilincset, mert ő szólt a kertésznek.
- Hacsak nem mégis öközlűk volt valamelyik, és holott tudta a korábbi olajat, mégis olajozott, hogy ezzel elterelje magáról a figyelmet, mint olyan ember, aki azt hiszi, hogy olajozni kell, mert nem tudja, hogy már beolajozták. A szobalány viszont semmit nem tudott semmiféle olajozásról, legalábbis nem beszélt róla. Igaz, hogy nem is kérdeztük. Hm.
- Na és mi a helyzet Carol Dunlop alibijével? Azt mondja, kiment a parkba. De látta ott őt valaki?
- Most ne ezzel törődjön, Wattson, én tudom, hogy ott volt abban az időben Carol Dunlop.
- Akkor csak egy lehetőség maradt. Don Julio Florencio saját maga végzett magával. Ekkor Morton felügyelő lépett a szalonba.
- Miket beszél, Wattson. Nem látta a holttestet az imént? Maga szerint azt saját maga csinálta magával? Na, álljanak félre, hogy a hullaszállítók kivihelessék. Nem látják, hogy útban vannak?
- Kedves Morton – fordult Holmes a felügyelőhöz –, most már elárulná nekünk a hipotézisét?
- Miért ne. Úgyis megtudják a délutáni lapokból. Carol Dunlop volt a tettes. Halkan átment a szalonon, benyitott a könyvtárszobába, a kandalló mellől elvette a piszkavasat, csendben az áldozat mögé settenkedett, és száz vagy kétszáz ütéssel szétverte Don Julio Florencio koponyáját, a feje búbjától az agyveleje tetején keresztül újabb és újabb csapásokkal mind több darabot törve le a koponyája oldalsó részeiből is, igen, igen, a szétfröcskölődő agyvelőn keresztül le egészen az orrcsontjáig és a nyakcsigolyáig, és folyt a vér meg az agyvíz, fröcskölt az agyvelő, az agy, az agy...
- Hagyja abba, Morton! De hát nem veszi észre, hogy ez ízléstelen? – kiáltott közbe Wattson, de a nekihevíült Mortonnak beszélhetett.
- És amikor az agy, és amikor már az egész fejét szétverte, a felső állkapcsától az alsó állkapcsáig, meg a szemét is, meg az orrát, és Don Julio Florencio csak ült a zöld bársonnyal

bevont foteljében, és már semmi nem maradt a fejéből, hanem csak a nyaka állt ki a vállai közül, akkor azt a pizskavasat a tettes, akarom mondani, Carol Dunlop, akarom mondani, a felesége, akkor azt a pizskavasat beledöfte a nyakába felülről, és döfte és döfölte, és szétdőfködte a bal oldali tüdőlebensyét, a jobb oldali tüdőlebensyét, a légcsövét, a hörgőit, a szívét, a rekeszizmát, a máját, az epéjét, a lépét, a vakbélnyúlványát, az epéje kék volt, az-ahogy zöld, kidurran az epehólyagja, és az epe belefolyt a hasüregbe, és összezőldezte a beleket, de a beleket is szétbökölte...

– Kérem, Morton, az isten szerelmére, ne mondja ki többször azt, hogy belek.

– ...És szétdőfködte a patkóbelet, a vékonybeleket, a vastagbelet és a végbelet is, és szétszúrkálta, igen, összevissza döfködte és döfölte a húgyhólyagját, szitává lyukasztgatta a hólyagot, keresztűlszúrta a prosztatáját, és...

– Ez fantasztikus – szolt Holmes csillogó szemekkel –, persze, persze, kedves barátom, hiszen láttuk Don Julio Florencio nyaka helyén a kiálló pizskavasat. Na látja, Wattson.

2.6. Feladatok

2.6.1. Rajzolj labirintust elágazó zsákutcák rendszerével, amelyek a történet egyes szereplőjéhez vezetnek.

2.6.2. Rajzold le Don Julio Florenciót a gyilkosság előtt, közben és után. (Ez csak szorgalmi feladat.)

3. A rátaalálás mítosza

3.1. Don Julio Florencio bekapcsolta a tévét, az felragyogott előttük, opálosan, mint egy nagy, lágy osztriga áttetsző belseje, és Carol Dunlop fintorogva nézte a férjét. Az mentegetőzött.

– Nem a tévén nézem, mert letöltöttem az utolsó évadot. Csak kiteszem a tévé nagy képernyőjére.

– Méltatlan hozzád ez a sorozatnézési mánia, Julio Florencio. A krimi főleg.

– Mi az, hogy a krimi főleg?

– Az, hogy a krimi érdektelen.

– A krimiben a gyilkos keresése jelkép. Az emberi keresés jelképe, a transzcendens utáni vágy mesébe vetítése.

– Értem, Julio Florencio. Akkor hát szerinted a detektív az emberiség, a gyilkos pedig az Isten.

– Cinikus vagy, Carol.

– Miféle jelképe az emberiség nagy metafizikus keresésének az, ahol az emberiség végül mindig megtalálja az Istent?

– Hát éppen ezért, a krimi a mitikus aranykor visszaszerzése. A gyilkos leleplezése visszatérés az elveszett Paradicsomba, a világ ártatlan állapotának helyreállítása.

– De ha ez egyszer már megvan, akkor minek a következő rész? Szerintem a krimi ürügy arra, hogy csak ülj és bámulj.

A házaspárt hajdan a művészet, az alkotás és a szerelem fűzte egybe, mint az istenség három híres ügynökét a Szentháromság szövetsége, de az ő ügynökeik mostanra elgyengültek: a művészetük gyémántköves acélkapcsát eladták, helyette fröccsöntött műanyag csatokkal csíptették fel Carol Dunlop hosszú combjára a harisnyáit, az alkotás berepedezett, és rendre felsértette Don Julio Florencio kezét, az eltűnt szerelemről pedig inkább kívánták, hogy ne kerüljön elő, mint hogy felfedje az új fejét, amelyen haj helyett kígyók tekeregnek.

- Na de Carol, ez lesz az utolsó évad utolsó része. Most minden eldől.
- Lószart dől el. A végén majd valamelyik hős benyögi, hogy: „És a harc folytatódik”, vagy hogy: „És megkezdődik a harc”, és közben a dramaturgok már csinálják a jelenetvezést, hogy az idioták ne tudjanak felállni a zöld bársonnyal bevont foteljükből, és a marketingesek kötik a szerződéseket a reklámokra, és te, Julio Florencio, csak ülsz, és nézed őket.
- Jól van, ezen én nem vitatkozom veled. Mit tudod te, hogy a legszarabb reklám milyen inspiráció. Vagy hogy mire használom én ezt a sorozatot.
- Te? Nem te használod őt, hanem ő téged. A nézettségi statisztikájához használ, a főcím utáni prosztatagyógyszer-reklámhoz.
- Ha nem nézed, akkor isten áldásával! Szerbuiuuusz, menj a szeretődhöz.

Carol becsapta az ajtót, Don Julio Florencio pedig megkereste az utolsó évad utolsó epizódját, a kisasztalra tette a fahéjas narancslikőrt narancsszelettel a pohár szélén, meggyújtott egy White Widow fajtájú, holland marihuánából sodort vastag dzsointot, kanyargott a buja illatú, édes-szúrós füst, egy helyen olyan volt, mint a krokodil mancsa, a másikon, mint egy türelmes növény, gyorsan nőtt és áramlott, a csúcsa belebújt Don Julio Florencio lap-topjába, onnan az egyik porton és a csatlakozó vezetéken át befutotta a monitort, ő lassan megnyugodott, elábrándozott a történet intrikáin, amelyek olyan ötletesen kapaszkodtak egymásba, mint a szőlőkacsok a drótra, és belefeledkezett, belefeledkezett a mesébe.

3.2. Angol kastély Viktória királynő korából, körülötte nagy park. Fiatal nő megy végig a parkon, háromnegyedes ütemű zene viszi a lépései lendületét, ahogy távolodik a kastélytól, a növényzet mind sötétebb, a homály mind sűrűbb, a fák csúcsa véresre sebzi a felhőtömegek mögé hanyatló napot, aztán amikor az ösvény végében a nő meglátja a kerti házikót, csend lesz, megáll, a kamera az arcára közelít, a nő futni kezd, feltépi a ház ajtaját, a szobában a férfi felugrik, a kamera a sliccére közelít.

– Nem, ma nem – mondja a nő.

A kamera már kívülről mutatja a házat, a párt az ablakon át, a lámpa fényében látjuk, izgatottan beszélgetnek, de nem értjük, hogy mit mondanak, aztán kézen fogva lépnek ki az ajtón, egymásra néznek.

– A könyvtár kilincse nem fog nyikorogni – mondja a nő. – Beolajoztattam a kertésszel. A kandalló az ajtó mellett van, minden szerszámot oda állított a szobalány.

A férfi a kastély irányában halad, a kamera mögötte, mire a fák között feltűnik az épület, a kamera objektívje utoléri a férfit, és a néző tekintete egyesül a férfiéval. Látjuk, hogy az egyik földszinti szobában ég a lámpa, fel a lépcsőkön, be az előtérbe, végig a szalonon, egyre lassabban, süpped a szőnyeg, elöl az ajtó, a kilincs, aztán egy fekete kesztyűs kéz, igen, ez most már a mi kezünk, egy ampullából finom olajat cseppent a kilincs rozettája mögé, lassan lenyomja a fogantyút, kinyitja az ajtót, a jobb kéz eléri a kandalló mellé állított piszkavasat, közeledünk a sötétben, és figyeljük a háttal ülő férfit a nagy, zöld bársonnyal bevont karosszékből, illatos füstben, amint egy filmet néz.

3.3 Mi a feladat?

